

K A R D A S

MĖNESINIS SATYROS, JUOKŲ IR KRITIKOS ŽURNALAS.

✧ A p ž v a l g a . ✧

"Šis "Kardas" yra Kalėdinis-Naujametinis numeris. Mes turime padėkavoti tiems draugams kurie padėjo mums savo penumeratomis išleisti jį tokiu dideliu ir įdomiu, koku draugai jį rasite. Tikimės, kad visi draugai kurių prenumeratą pasibaigė, atnaujinsite ją tuojaus, ir siųsdami saviškę, prisiuskite podraug ir savo draugo prenumeratą. Doleris metams—nekokietai pinigai o vienok daugelis jų sudėjus, leis mums gerinti "Kardą."

—:c:—

Nuo šio numerio "Kardas" išėdinės 32 puslapių, tokio formato kaip šis. Mėnesnis formatas yra parankesnis draugams rinkti į knygas, o "Kardą" dabar telpa tiek daug svarbių raštų, kad dauguma "Kardą" nori pabaigoj metų apdaryt knygos pavidale. Turės jie puikią, knygą pabaigoj metų ir tai tik už dolerį.

—o—

"Naujienose" skaitome pabaigoj straipsnio apie klerikalų šnipus čionai Amerikoje ir jų sulyginimą su Rusijos caro šnipais kunigais Olšausku, Antanavičium ir Laukaičiu, ir baigia: "šalin "kramolos malšintojai"! vietoj Amen pridėsime: "Ajukš, kamos deglosios!"

Lietuvių kunigų laikraščiai visa gerkle rėkia, kad tikintieji dėtų papai "petragrašius," nes girdi jau ir jis skurstas. Ir tas riksmas yra po tam, kada popiežius taip įžeidė lietuvius, kada savo "notoj" į kariaujančias valstybes nė nenepaminėjo apie Lietuvos neprigimybę arba teises. Ar reikia didesnės vergiškumo dvasios? Anas apie lietuvius nė vamt, o jūs lietuviai dėkit jam aukas.

Kunigai, kunigai, atsimins lietuviai jūsų šalies įsdavystę. Gailėsitės jūs ir jūsų ainiai už savo darbus!

—o—

Tautininkai pyksta, kad vyskupas Mickevičius užvardijo savo bažnyčią "tautiška-katalikiška," bet nieko nesakė apie nusmukusių Olszewskio tautišką "banką," arba apie "tautiškas užėigas." Tą vargšą tautą visi ant savo nešvaraus kurpalio tempia, taip kaip Jėzaus "mokslą." Biznis yra biznis, tautiškas ar šventas biznis, bet biznis kurs yra "reikalingas žmogaus sveikatai."

—o—

Senovėj Cezaras raportavo apie savo pergalę: "Veni, vidi, vici" (nuėjau, pamačiau, pergalėjau). Dabar iš Petrogrado ateina raportas: "Veni, vidi, bolševiki."

Šliupui Europoj nesiseka: iš jo Lietuviškai-Latviskos respublikos visi lietuviai inteligentai, netik socialistai, bet tautininkai ir klerikalai, tik juokus daro. Latviai kuriems Šliupas pranešė apie savo "plianus" išgirdę jo "nuomonę" pdinguoja galva ir pamastę kad mūsų Jono geriausia vieta but sanatorijoj, "padėkavoja" ir atsisveikina. Mus daktaras pyksta ir nervuojasi: jis matai Amerikoj lietuvių socialistų tik 1600 o pritariančių esą tik apie 2,000. Užtai mūsų daktaras Bulotą nusitvėręs akėja, kad net purvai tyška. Stebimėsi! Ar tik Jonas nesurado kur nors da užsilikusios monopolkos

—o—

Klerikalų Amerikos Lietuvių Taryba ir dešiniųjų tautininkų Lietuvių Tautinė Taryba turėjo bendrą susivažiavimą New Yorke, diriguojant kun. Jonui Žiliui ir inžinieriui Naruševičiui. Einama mat prie "vienybės". Kiek mums žinoma, klerikalai ir ant toliau pasiliko sau teisę keikti, plusti ir pravardžiuoti visus tuos kurie nebučiuos kunigėliams rankų ir netikės kad nekaltą mergelę susilaukė nasliedninko, o Velnias pasigavęs Sunų Dievo ant bažnyčios špyco buvo užmovęs, o tautininkai—vyrai kaip Norkus—prisižadėjo niekad ant kunigėlių nieko nesakyt, nuobažnai jų klausyt, ir paklydusius tautininkus prie šventos vjeros sugrąžinti. Na, na, pažiūrėsime ką kiti tautininkai pasakys ant tokių priežadų!!

—o—

Pranas Virakas rašo 'Darbininke' apie Socializmą. Sei, Pranai, tu geriau šluok po-bažnytinį sklepą, krėpštyk dulkes iš už altoriaus ir degiok žvakes, tai nors žmonės nežinos ko tau truksta. Atmink patarlę: "šiaučiau vaktuok savo lastą!"

Chicagos minykų organas su pasigerėjimu skelbia brostvininkams ir ražanėnininkams, jog nepraustaburnis minykas Maliauskas dievas leis darbuotis "lietuvių išeivijos labui, gi socializmo pragaištingumui." Mes žinome, kad Maliauskas pusėtinai pasidarbavo davatke ir brostvininkų labui, jis išviliojo nuo jų apie \$7000.00 katalikiškai "Vilčiai" kurios nebuvo ir nėra; Michigano ukininkai su nekantrybe laukia jo atvažiuojant, girdi, kad iškračius iš paikaus tamsuolio burnos ir sąžinės visus nešvarumus galima but gerai keletą dirvų aptrešti. O kaslink socializmo, tai netokie "galiurai" spiaudės į jį žiurėdami: net poras popiežių gumbą gavo bekeikdami jį, o jis kaip augo taip ir auga. Nuo Maliauskę mali-malienių jam tiek šilt, kiek dideliui Elbrusui pavojus kad jį perstipės žirnis perverstų.

—o—

Kunigas Vermauskas su donosčiku Ramanauskučiu "aplankė lietuvius kareivius," praneša klerikalų laikraščiai. Kunigas Vermauskas yra vienas iš jaunųjų apsišviėtusių ir padariųjų kunigų, bet pasirodo, kad ir jam su slaptu policijos agentu bičiuoliuoti gana pakeliui! Ar gi jau jų tarpe nėra nė vieno nepriklausančio prie "kramolos malšintojų" govėdos?

—o—

Nekurie klerikalų laikraščiai jau negali beapsimokėti bylų už popierą, tad rengia "Spaudos Sąvaite" kur laukiama buvo, kad jų protiški vergai dar ir ant biznių bei kartuvėms virvių suaukauš. Aukavo!...Bet kodėl nepaleisti kokių Maliauską tiesiog aukų rinkti? Ak Maliauskas meistras! Jis niekur nėsančiai "Vilčiai" surinkęs kelis tuksantčius!

Ižeidimas Kaizeriško Majestoto.

Šliupas Rusijoje su pagalba savo žento Yčo, visas patilpo po kunigiška kunigėlių sutona, nes matomė jį beagituojant už klerikališką "Pažangą" ir bespalvę "Santarą." Papuolė vargšas į jezuitų pančius! Jonai ištiesų mums Tavęs labai gaila! Nebudami protligių specialistais, vienok negalime padaryt tikros diagnostos, tik matome, kad mūsų Šliupas jau vienam vežime su Olšausku.

Są. Chicagoj kunigas savo gyvuliškumui iki tiek dašlėdė parapijonams, jog moteris pradėjo protestuot prieš tokio padės prie altoriaus lindimo. Protestus pradėjo kelt bažnyčioj. Kunigas pasišaukė sau į pagalbą policiją ir keturios suareštuotos: Švagždienė, Vaitkevičienė, Mikašauskienė ir Živatkauskienė. Mes nesigailime tų moterų, nes ko lenda ten kur padarios ir protingoms moterims ne vieta.

Daug riksmo striokė pas klerikalus visoje Amerikoje, o beabėjonės ir ypač sam pasaulyje, kad Mexiką jų šventą humbugų pradėjo su geležine ranka čiupinėti. Štai uždraudžia humbugams steigti mokykląs, atima jų valdžios globą visas bažnytinius turtus, vienuolynus, kolegijas, prieglaudas, bažnycias—visas įstaigas kur po priedanga šventenybės iš sakramentų gesėftas buvo varomas. Kunigais gali būti tik meksikiečiai, utėliuotiems kapucinams-valkatoms iš kitur pasipinigaut atvažiavusiems nebus vietos. Kunigams visai uždrausta kištis į politiką arba tikėjiną su politika maišyti. Vi-i tie aprubežiavimai užtvirtinti konstitucija. Klerikalai duksta, girdi "baisiausias suvaržymas katalikų." Nesiginčysime mes. Suvaržymas tai tiesa, bet kas privedė prie to? Kas degindavo ant laužų žmones kurie "nekatalikiškai" tikėjo? Kas siundo ir dabar tokius nepraustaburnius kaip Maliauskas ant kitaip tikinčių lietuvių?

Ponai klerikalai, jums Mexika pavaišino tokiais pat pyragais, kokiais jūs žmoniją per šešioliką šimtų metų vaišinote. Ar gardūs?... Raivotės dabar, bet ką jūs patys darėt pirmiau kad galybė turėjote?

Chicagos min. kai surengė jomarką, praplėtinamą savo "spaudos." Kalbėtojų pakviete savo febatlaizį, pakvairusį vyrelį vardu Poškų. Jis pasilipęs kad pradės pui t jaunimą, pravardžiuot mergaites, jog net sienos turėjo nuo gėdos raudonot. Jaunimas ant to bepročio-begėdžio taip iširdo, jog būt ant vietos strėnas nuleidęs tokiam kalbėtojui. Tik pasidėkavojant panelei Brenzaitei, kuri pašaukė policiją, išsigelbėjo vargšas. Policija turėjo jį net

į namus parlydėtąs. Rėgis jau užsta, nes doras katalikiškas jaunimas pats pradeda maliauskinus kalbėtojus varkylt. Vyrai už tai!

Neseniai Vatikane, popos palociui iškilo ugnis; žinios praneša, jog ugnis prasidėjo Šveicariškos gvardijos arsenale. "Kristaus įpėdinis" užlaikė ginkluotą armiją ir arsenalą! Kam, su kuom pradės papa "vajavoti?" Persistatykite sau, Jėzų su ginkluota gvardija, arsenalais, palociais, auksinėms raidėms, briliantais baldachimais!

Po tam kaip mūsų spauda darodo faktiškai, jog ponas Svolačius yra žemos rušies, gal nesamdytų, šnipelių So. Bostone pobažnytinėj svetainėj jam buvo surengtos "prakalbos." Marijos Vaikelių draugystės, kur Kneizis, "Darbininko" administratorius buvo vakaro vedėju. Iš to aišku, kad Lietuvių Darbininkų Švento Juozapo Sąjunga remia šnipuką, jos administratorius yra šnipuko ceremoniammeisteriu. Mes vienok norėtume žinoti, ar ir kunigas Tamas Žilinskas yra jau šnipukų globeju, jei jis leidžia tokiam paršeliui kalbėti apie dorą Marijos Vaikeliamis ir tai dar pobažnytinėj svetainėj? Ar pas katalikus nebrasime nė vieno žmogaus? Atminkite, mes tą neužmiršime ir laisvoje Lietuvoje!

Omahos švaresni parapijonai džiaugiasi, kad tas miestas paliko sausas, nes kaip kada norintis galės ir jie pamatyt prie altoriaus negirtą kunigą ir bažnyčioje nesmirdės iš parapijonų snukių taip kaip iš pigiausios rusės bravoro sklepo.

POEZIJĀ

NAUJIEMS METAMS.

Slenka ir kēičias metai po metu,
Žmonių krutinėj tečiaus palieka
Tą pat geidimas trēksmais granatų
Laimēs troškimā paverst į niekā.

Ak jūs naujieji metai pradėti,
Argi neleisit žmonēms sulaukti,
Kad tiesos, meilēs grūdai pasėti
Jau—jau sudygę galėtų augti?

Praeina metai, atminimai
Lieka tie patys, kokie ir buvo
Tie pat troškimai, apsivylimai
Tie pat ilgėsiai, kokie pražuvo.

Iš jūsų laukia kenčianti žmonės
Laimių ir džiaugsmų, visų gerybių
Liudna, kad tikis jie sau malonės
Ne iš gyvųjų, bet iš tuštybių.

Aš laukiu, laukiu tosios dienei
Kuomet galėsiu kad' nors išvyti
Kad praregėję akli žmonelės
Jau negalėsia daugiau beklysti.

L. Studentas.

DA NORIU...

Da noriu gyventi, nors man sielą spaudžia,
Nors kovoj už buvį reik ir pasenti,
Nors mano blakstienas ašaros išgraužia,
Bet aš vis da noriu pasaulyj gyventi.
Da noriu išvyti, da noriu sulaukti,
Atbundant iš miego mieluosius draugus.....
Da noriu vėrgystę į dulkes sutrinti
Ir miniai paskleisti kiltuosius jausmus.

L. Studentas.

KAZIRNINKAI.

Vos suėjom į burelį,
Ir apsėdome stalelį,
Pinigėlių pasibērēm
Ir kaziras nusitvērēm.

Kaziriavom, linksmi buvom
Net nejutom, kaip pakliuvom:
Detektivai mat prie lango
Cuptelėjo mums už sprando!

Vienus traukė iš po lovos
—Ir vis keikia be paliovos!
Kitus iš kerėjų žvejojo
—Ir taip visus mus ir išjojo.

Paskui pinigus surinkę
Mūs polic' stotyn nukinkė....
O kiek vargo mes turėjom
Kada šaltojoj sedėjom!

Lakštingalė

SYKĖ NAKTY.

(Auk. drg. J. J.)

Sykį naktį atsibudęs,
Apsidairiau aš aplink,
Ugi lovoj nēr pačiuolęs!
Kur man vargsūi reikia dingt?....
Dilsterėjau aš per langą,
Ziuriu kampe, patvorėj,
Petras jają bebučiuojas,
Apkabinęs da glėbyj!
Tad paėmęs kieta saktį—
"Pasaldinau" jų bučkus....
Kad žinotų daugiau naktį
Nedaryti taip juokus!

L. St-s.

IŠ PAVEIKSLŲ.

Prabaštēlis su Brigite
Kad pradēd vargus sakyti,
Nē ir gaila pasidaro
O žmonēs dar štukas daro!
Kunigs nors bonkā nustvērēs
—Matomai jau pasigērēs
Nes nosūtē taip raudona,
Ir suglamžyta sūtona!—
Mat joj randas užmiršimas
Visų vargų atgimimas,
Ir Brigita tad skaisiesnē
Už visas kitas meilesnē...

Kitas dailus kunigēlis
Bēg nuo garnio kiek tik galīs,
O tas šeškas neats'lika
Veja, kiek tik turi vieka!

Dievas Adomą sutvērēs
Ir ant stalo pa-idējes,
Dumplēm dušią kaip į dudą,
Kad net kojų pirštai juda!

Adoms iš Rojaus išvytas,
Pliks pustynėj pastatytas,
Krapšto galvą, ką daryti,
Kaip pilvutį nutildyti?
Bet ne paiko jojo buta,
Tuojaus alkas, dirba, kruta!
Čupt už karklo, jį sulenkia
Šikšninę nuo pečių trenkia,
Pasitveria jį kuiliuką,
Už jo užkinko ožiuką,
Tuojaus dirvą pradēd arti!
Kas gal prieš jį ką nors tarti?
Kuiliukui už kojų stveria
Ožiui virvę sprandan neria
"Gihar" šaukia, kad net treška
O purvai aplinkui teška....
Bezdzionēs medij sedėjo,
Ir tą procesą regėjo,
Šventam Raštui raportavo
Ir užtai dangun das'gavo!

Žmogus negali nesus'prasti
Jei mokį paveikslus rasti,
Švent-Istorijos paikumą;
Tikrą tiesą, juokingumą.
S. Braskis.

DAINA.

Iš sielos skausmų ašei tveriu dainą,
Iš nuliudimų pinu džiaugsmo viltį,
Gyvenim's taip greitai bēga ir praeina,
Kamgi negymus, nejautus reik mirti?
Tiesa, kad aš laimēs visai nepažistu,
Ji mano pastogēn'niekad neateina;
Iš kovos ištrukēs, kovon,vėl sugrižtu
Ilgēsius ir skausmą supinu į dainą.
Iš sielos skausmų ašei tveriu dainą
Galinga dainą, pajudinancią žemę,
Kuri kai žaibais debesiais kad eina
Perplēsia tamsą ir atskleidžia laimę.
Placiosios minios žaibų švietimą
Išvys ir matys gal kurlink jos eina
Sustos, ir apsvarstys savo ėjimą
Ilgirs gal ir mano ilgesių dainą.

Kainas Jr.

ŠALNA.

Jau dingo tos linksmos pavasario
dienos,
Ką ilgstančią sielą žavėjo,
Ką skleidė gyvybę ir didino spėką
Gyvenimo viltį žadėjo.
Jau dingo tos puikios pavasario gėlės
Ką pumpurus krovė, žydėjo....
Nuvyto, sunyko, nei ženklų neliko
Viską išblaškė putimai vėjo....
Oh, gėlės jūs gėlės, kaip gaila man
jūsų;
Beimstant net šiurpuliai ima,
Taip daugel jaunųjų, gražių draugų
Su to pati likimą. mūsų,
Bet juk dar negalās tai šalnai
piktajai,
Dar jiji vis siautus neliauja
Ne vienai da sielai ir dvasiai kiltajai
Jį vilties gelias nūrauja... Kainas Jr.

"KARDUL."

"Kardas" šaunus atširado,
Kunigēliams šonus bado.
Padarytas—ne pñeninis,
Naujos mados—popierinis.

Aštrus jisai savo raidēm,
Kritiko-satyre oīlēm;
Paveikslus piešia dailiausius,
Kirkin kunigus juodžiausius.

Šviečia jis, kaip žibintuvas,
Drasko bambizēliu kruvas;
Klebonijas vis' kedena
Švarina mus vierā senā!

Bimba, garsus "komnadzieja"
Protā galvon vyti vėja.
Šventjackis savo palkyste
Dreb' prieš laisvojo žinystę.

Apdumojimai giliausi,
Kunigų darbai bjauriasi,
Trupiniai ir lapas tiesos,
Tai traukti-traukia prie šviesos!

Tai gyvuoki "Kardas" brangus,
Draskyt juokais mūs žabangus;
Ainiai, kurie po mūs gyvos
Tau už viską padėkavos.

S. Břaskis.

Panelē Revoliucinē Rusija Nēlabai Myli Buržuazinius Jaunikius.

Kas Suvedžioja Mergeles.

Jei krikščionybė stovi už pažangą, tai kodėl didžiausi katalikiškos krikščionybės luojimo amžiai yra žinomis istorijoj kaipo "Tamsūs Amžiai?"

Tikėjimas įvedė inkviziciją, palaikė pasaulį tamsoj ir mindžiojo ant žmonių teisių Religiją noriai tą patį ir šiandien padarytų, kad tik galėtų.

Križostomas T. K.

MISIJOŠ APIE ŽYDŲ DIEVĄ.

JONO ŠVENTJACKIO SU LAISVAMANIU.

—Sveikas, Šventjacki! Na, ką sakai šiandien apie prirodymą man, kad Dievas yra, ir kad jis yra išmintingas ir geras?

—Kad tu vis juokus iš manęs darai!

—Klysti! Aš ne juokus darau, bet neaiškiose vietose klausiu tavęs, kaip tikinčio žmogaus, kad paaiškintum, o podraug darau pastabas kur matau netuosaikumą.

—Nu tad gerai, skaitysimė toliau iš Rašto Švento. Apie ką nori?

—Skaityk toliau, kas ir kaip ten buvo po Tvanui.

—Gerai. Tas yra štai parašyta Pirmoj Maižio Knygoj, 9 perskyrime.

—Klausau.

—"Ir Dievas peržegnojo Nojų ir jo sunus, ir tarė: vaisykitės ir prasiplatyt ir privyskite ant žemės."

—Palauk, Šventjacki, o kam Dievas žegnojo Nojų ir jo sunus?

—Gal kad velnias neapsėstų.

—O kodėl jis nežegnojo Nojienės ir jo sunų pačių?

—Ką jis ten su bobomis užsiims!....

—Reiškia, tas žydas Dievas, jau iš pat pradžios moteris laikė gyvulių vejoj, ir kaip ir Jieva, pavedė pilnai pono Šėtono malonei.

—Netaip pavedė ne nieko.

—Bet juk jam but nesunku buvę ir tų vyrų žmonas peržegnoti, jei jis jas but už lygias vyrams laikęs, ir pats turėjęs nors kiek žmoniškumo?

—Kas gali žinot Dievo valią?

—Jis liepė "vaisinties ir platinties ir priveisti visą žemę," ar ne.

—Taip Raštas Šventas rašo.

—Bet juk Dievas žinojo, kad Nojus ir jo vaikai, kaip Adomo ir Jevos ainiai yra palinkę prie blogo, prie nuodėmių?

—Suprantama kad žinojo! Kaip jau Visogalingas ir viską žinantį Dievas ims ir nežinos?

—Jis žinojo, kad Nojaus ir jo vaikų ainiai bus žmogžudžiai, vagis, niekšai, nenaudėliai, sukčiai, paleistuvei šelmiai?....

—Žinojo!

—O vienok jis liepė jiems veisties ir plėtoties, žinodamas, kad jų vaikai pripildys žemę nelaimėmis, paplukdys žmoniją kraujuose, o pragaras negalės apsidirbti naujais kandidatais. Juk toks Dievo paliepiamas beabejonės nieko taip nedžiugino, kaip poną Šėtoną ir jo Velniukus.

—Klausk, tu prakeiktas bedievi, o ką daugiau galėjo Dievas padaryti? Ką tų butumei daręs, jei Dievu butumei buvęs?

—Ką aš bučiau daręs, sunku yra pasakyti, nes budamas visogalingu ir išmintingiausiu už visus, butau galėjęs daug geriau ką sugalvoti, kaip dabar savo aprubežiuotu protu, kad galiu analizuoti. Vienok viens dalykas aišku, aš nebučiau suteikęs neapkenčiamam šėtonui tos malonės, pripildant pilną jo pragarą žmonėmis, kuriuos Nojus ir jo sunai turėjo "veisti ir platinti."

—Matai, jau išsisukinėji! Na, ką tu butum daręs, jei butum buvęs Dievas ir neturėjęs daugiau proto kaip dabar kad turi?

—Aš bučiau pasakęs: 'Seni, aš išgelbėjau tavo ir tavo sunų kailį, pranešdamas iš kalno, kad susilyptumėt į Arką. Bet jūsų pratėviai, nuo pat Adomo ir Jevos, buvo gauja žiulikų, kurie manęs neklausė, todėl kad aš jums sutverdamas daviau jums tokį paiką protą, kad jūs visi kulvartomis gatavi pildyti kiekvieną Velnio paliepiimą. O man nė špygos nenorit duot, nekaltant jau apie dėkingumą man už jų sutvėrimą. Todėl aš dabar gailiuos, kad man pirmu mano darbo vaisius matomai iki tiek netikęs, kad net turėjau išskandinti visą tą prakeiktą govėdą, kurią tokia paika ir niekinga sutvėriau. Todėl, seni, su tavimi ir su tavo sunais, aš užuogiui tą savo niekingą nenusisėkusi darbą.

Gyvenkit kol jums patiks, bet nesiveiskit. Nes kokiais šelmiais buvo visi Adomo ainiai, tokiais beabejonės bus ir taviškiai; aš žinau, kad jie tokiais bus. Jie vogs, užmušinės, apipėšinės, išnaudos vieni kitus, paleistuvais kares, vieni kitiems apskelbs, naikins vieni kitus ir vieni kitų turtus, griaus miestus, neapsikės, ir tam panašiai. Podraug manęs nemylės, nė neturės už ką, matydami, kokiais netikusiais ir nelaimingais aš juos tverdamas sutvėriau, o pataikaus Šėtonui ir jo velniams. Todėl tu ir tavo vaikai busite paskutiniai iš Adomo giminės. Prisižiūrėjau aš dabar jau ir išmokau daugiau, kaip kad mokėjau pirmą žmogų ir jo pačią tverdamas, todėl tau ir tavo vaikams mirus aš sutversiu naują žmogų, žmogų išmintingą, galingą ir gerą, ir nebepavesiu aš ne jo ne jo moteries Žalčio intrigoms. Kad padaryti juos tikrai laimingais ir kad nebut jiems niekados nė mažiausios progos ištvirkti arba paklysti, aš tuojaus nusuksiu sprandą Šė-

tonui ir visai jo armijai velniukų. Tai gi naujieji žmonės ir jų ainiai bus geri ir garbini ir mylės mane, aš juos sutversiu išmintingais ir laimingais." Taip aš bučia pasilgęs. Na, ką sakai, Šventjacki, ar neišmintingiau kaip kad liepti platinti ištvirkusių griešninkų veisle?

—Mat mes savo protu negalime Dievo galybės kritikuoti!...

—Dievo galybės! Iš tokio paikaus tos "galybės" aprašymo aišku, kad jokio Dievo nebuvo, o visa ta paika pasaka buvo išmislas, mytas, allegorija senovės žydų poetų ir raštininkų.

—Aš nežinau nė ką sakyt, tik bijau, kad rustybė Dievo nepaliestų mudu už tokį bliuznyjimą!

—Nesibijok. Jei Dievas yra nors kiek džentelmonas, jis džiaugsis, kad nežiurint jėg jis musis norėjo tokiais kvailais sutverti ir su tuomi tikslu apleidė kunigais, kaip utėlėmis, o mes vienok galime protauti ir jo klaidas pastebėti.

Na, o kaip ten buvo toliaus?

—Raštas Šventas rašo: Dievas tarė: "Tesibijo ir tesibaido jūsų visi žvėrys ant žemės, visi paukščiai po dangumi, ir viskas, kas ant žemės kruta, ir visos žuvys mariose teliekasi paduotos į tavo rankas."

—Tai Dievas jau antru syk atiduoda žvėris, paukščius ir žuvis žmogui. Pirmą jis buvo paskiręs Adomą ponu ant jų, o dabar Nojų. Vienok matomas tie žvėrys bedieviai, neklauso Dievo, nes nors liepta jiems bijoti, jie netik kad nesibijė, bet tankiai žmogaus galvijus sudrasko, nebeto, kad koks nors žioplis ar misijonierius nepapult jiems ant pusryčių. Žuvis taipgi nėra jo rankose, ir vargšas žmogelis turi sunkiai dirbti kol pasigauna kokią, o pasitaiko ir taip,

kad vietoj žuvys butų žmogaus rankoje, žmogus atsiduria žuvies pilvė. O ką toliau?

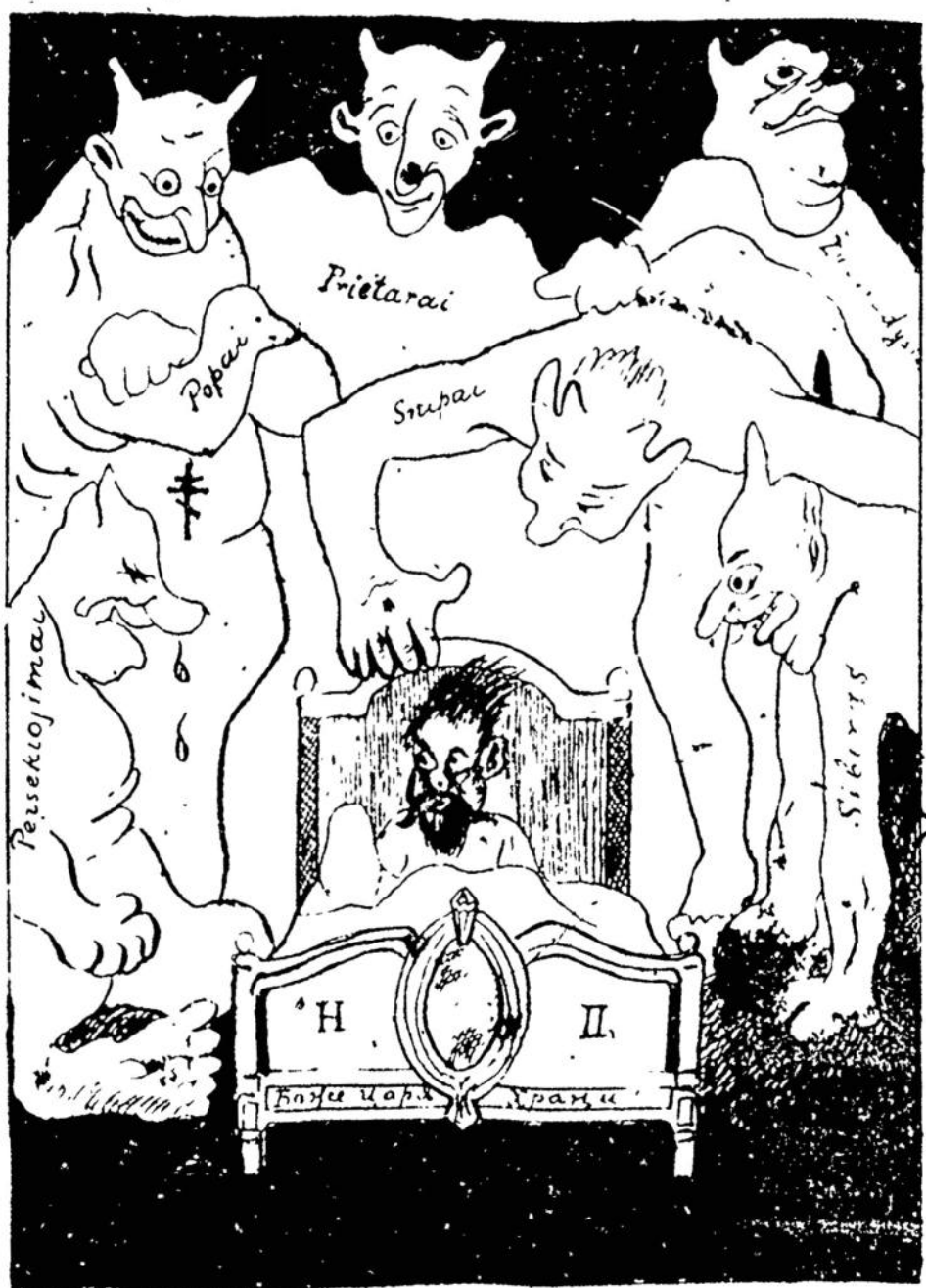
—Dievas paliepė visus gyvūnus valgyt, tik uždraudė valgyt patol, pakol jie yra gyvi, ir sako toliau: "Kursai žmogaus kraują pralieja, to kraujas per žmones vėl turės but pralietas. Nėsa Dievas žmogų sutvėrė į savo veidą."

—Tas puiku kad jis uždraudė žmogų žmogaus kraują pralieti, bet ar krikščionys arba kiti į tą Dievą tikintieji klauso to įsakymo? Kas praliejinė-

ja kraują dabartinėse karėse, kas, ar ne to Dievo pasekėjai, laiminant to Dievo kunigams? Kas steigė inkvizicijas ir torturas, kas lupinėjo žmonėms akys, kas draskė jiems gyviems nagus, kas su replėmis atplėsdavo moterų krūtis, ar ne to Dievo kunigai, ar ne katalikų bažnyčia, paliepus to paties Dievo įpėdiniui, papai, persekiot heretikus ir laisvamanius?

—Viešpats už tai juos nubaus, jei jie jo įstatymo nepildė!

—O jei to Viešpaties nėra, ir nie-

Caro Sapnai Sibire.

kas jų nenubaus, o dabar kaip ir praeity žmonija turėjo nešti tų niekšų jungą ir kentėti jų žabangus ir kančines?

—Tu vėl sakai, kad Dievo nėra!

—Klausyk, Šventjaeki, jei tu tvirtini, kad jis yra, tad ką sako tavo paties Raštas Švėntas? Skaityk atgal tą paskutinį sakinį kurį ką tik dabar skaitai.

—“Nes Dievas žmogų sutvėrė į savo veidą.”

—Taigi. Tai koks tas tavo Dievas dabar yra? Juodas, kaip nigeris? Geltonas, su iškeltais žandų kaulais ir su bizu, kaip chinietis? Su užriesta nose, kaip lenkas? Su kumpa nose ir didele barzda kaip žydas? Raudonskuris kaip indionas? Į bezdžionę panašus, kaip airis? Storlupis afrikietis? O gal garbaniotplaukįs Australijos bušmanas? Jei tavo Dievas sutvėrė žmogų “į savo veidą,” tai kuris iš tų įvairių tautų yra panaši į Dievą? Arba į ką yra tavo Dievas panašus?.. Tyli? Na pasakyk nors kokios spalvos yra jo skura: balta, raudona, ruda, geltona ar juoda?

—O, Jezau, žmogau, kaip tu nesibijai kad tave žemė praryt, sakyt, kad Dievas gal but juodas kaip nigeris?

—Aš nieko nesakau. Aš tvirtinu, kad toks baužė, kurį tu vadini Dievu yra negalimas, bet aš klausiu tavęs, kaip išžiuri tavo Dievas?

—Suprantama baltas, gražus?

—Tad jei tavo Dievas tikrai baltas, gražus ir į savo veidą jis sutvėrė tikrai baltuosius ir gražiuosius, tai ką sutvėrė juodukus, ruduosius, raudonuosius, geltonuosius ir negražiuosius?

—Dievas.

—Bet jie į jį nepanašus?

—Klausyk, tu mane dabar taip sumaišiai, kad aš nežinau ne kaip čia

tas viskas yra. Mano protas pailso. Aš negaliu bemislyt. Ateik kitą syk, žiūrėsime toliau, gal išsiaiškins dalykas.

—Gera, reiškia kitą syk pakalbėsime daugiau!

Dabok Vaikus, aš Kariausiu!

Puiki Ateitis...

Puiki, jauna dama apsilankė pas burtininką, kaip paprastai, idant pasižinoti kas ją laukia ateityje.

—Mano brangi—tarė burtininkė išciupinėjusi jos galvos guzus ir išegzaminavusi jos delnų linijas—tamista neužilgo turėsi progą aplankyti svetimus kraštus ir ten susitiksi su karaliais ir karalienėmis. Tamistos gražumas ir garbė ir turtai augs, tamsta pergalės visą savo priešininkę, ir pagaliau apsivesi su vyru, kurį mylėsi už viską labiau. Jis bus augštas juodburvis, prakilniai išžiurintis vyras.

—Jaunas?—užklausė laimės jėškotoja. —Taip, ir labai turtingas.

Laimingosios ateities kandidatė džiaugsmingai suspaudė burtininkės ranką.

—Ačiu, labai ačiu—tarė ji.—Dabar pasakyk man dar vieną dalyką. Kaip aš galiu nusikratyti dabartinį mano vyrą?

“Kardo” Spinduliai

Poteriauti lietuviams Lietuvoje netik kad neuždrausta, kaip praneša vokiečių valdžios leidžiamoji Vilniaus “Dabartis,” bet visokiems kramolų malšintojams, romiškų vergų platintojams, rožančiaus minykams ir liežuvinoms davatkoms, padeda poteriauti bambizas Gaigalaitis ir bedievis, prusiškas deputatas, Steputatis.

“Dabartis” rašo:—“Maldos sustiprina žmogų, o tokio sustiprinimo mums reikia labiausiai, negu kitados, todėl, tai, tegul kiekvienas apvaikščioja dvigubai, pamaldžiai.” Kur tau nereiks dabar sustiprinimo: vokiečių kazokai suėdė visą mėsą, duoną, kiaušinius ir išgaudė vištas, tai jūs muzikai pasistiprinkite maldomis!

Džiaugkitės visi brostvininkai ir davatkos, Lietuva dabar dievuota šalis, tik maldomis ir stiprinasi, nes duoną ir mėsą suėdė vokiečių karėiviai!

Iki kiek romiškųjų kunigų galybė yra pavojinga žmonijai, parodo tuli nuojikiai Detroite. Tulas Edward Jocke pardavinėjo laikraščius Detroito gatvėse. Tarp kitų laikraščių buvo ir kunigams nepatinkantis. Detroitą valdo daugiausiai katalikai, tai ir policija susideda iš tamsiausių katalikų, nešvariausių mulkių, kokius tik bažnyčia ir tegali išauklėti. Taigi kunigai ir užsiundė policiją ant to žmogaus. Jį beveik kasdien areštavo, mušė, spardė, laikraščius drakė, persekiojo. Panašiai ta policija elgėsi ir su kitais kunigams nepatinkamus laikraščius platintojais.

Kunigams naujas biznis, nauja kuniginė šienpjūtė. Griešninkai sakramentų mažai beperka; mėsai ir kitiems, valgomiems daiktams, ir gyvenimo reikmenėms pabrangus, net parapijonai reikalauja, kad dievo ir atlaidų prekė nupigtų. Kunigams tai nemaloni naujiena. Todėl nutarė kitokiu būdu grašius žvejoti: kunigų seimas Niagara Falls nutarė steigti prieglaudą Chicagoj. Manoma, kad su tuom tikslu, po priedanga labdarystės galima bus ir vėl pasišienauti.

Kunigas daktaras Maliauskas deologijos ir metodologijos specialistas, dvasiškas vadovas visų klerikališkų nepraustaburnių ir patronas begėdžių bei užtartytojas špielių ir šnipukų, pagalių pagaliausiai likosi prispirtas ir prie sienos; kaip varliukas su pagaliu prispaustas žiobčioja ir išduoda šventus balsus, bent ką tie balsai reiškia, nieks negali įspėti. Mat jį pakvietė laisvamanių kuopa Chicagoj į debatus, ir prieš jį pastatė Pių Dubicką, vieną iš sąmoningiausių ir seniausių lietuvių laisvamanių Chicagoj, buvusį “Kovos” administratorių 1907-8 metais. Maliauskis debatų dienoj sakoma visą dieną iš po lovo; nelindęs. Sakoma, dabar Chicagoj jo zuikio bailumas but skatikas, tai Maliauskas būtų milionieriumi.

“Šventas Juozapai, patrone iclių, špielių, dūnosėikų ir šnipukų, melskis už mus!”—turi but dadėta dabar prie šv. Juozapo lietaviško litanijos.

Brostvininkų organas kalbėdamas apie naują "nežaležninkų" organą, rašo: "Veidmainiai, žmonių suvedžiojimui nepasidrovėjo savo šlamstelių Kristaus paveldo padabinti." Kieno plunksna taip rašo? Nagi redaktoriaus, kuris pirma buvo "Šakės" korespondentu. Tai "neveidmainis!" Mes tik tiek pasakysime: "Pirtis jauji vainoja, o abu du juodu." Visi iš vargšo Kristaus biznį daro, ir gešeto išrovimo dėlei vieni kitus pravardžiuoja.

—o—

Neprigulmingas vyskupas Mickevičius savo organe "exkomunikuoja" kunigus Strazdelį, Mikalauską, Delianį, Urboną ir kitus, girdi jie negerai, ir kas su jais reikalus turi, tas užsi-trauksias ant savęs "rustybę Dievo." Na ir kas drįs sakyt kad Mickevičius ne tikras vyskupas? Jau ir jis apie Dievo smoką viską gerai žino, ir žino kas anam patinka, o kodelei jis suraukia kaktą.

—o—

Minykų organas išvadino lietuvius socialistus huliganais, rusofilais, išgamoms, parsidavėliais ir tt., ir paskui dar verkia: "Dabar tegul mūsų visuomenė žino, kas bus kaltas, jei po kareli Lietuva negaus neprigulmybės." Nesenai pliauskė, kad "cicilikų" esą saujalė, jie nieko negalintis, jokios rolės ir svarbos neturintis ir tam panašiai, o dabar tik žiurėk socialistai pasidarė taip galingi, kad nuo jų priklauso Lietuvos neprigulmybė! Ei, jus minykai! Pasiimkite sau "savo visuomenę" ir gaukite Lietuvai neprigulmybę, ir visai "nesibaderiuokite" su socialistais. Anot jūsų, socialistai nieko negali, jų nedaug. Jei taip, tad ko su jais skaityties, ir kam taip jums, kaip geriems krikščionims burnotis ant savo artimo?

Šiaurinėj Chicagos pusėj į Miko bažnyčią atvažiavo arcivyskupas William Muendelein. Lietuvių kunigai surinkę savo davatkas ir jų vaikus susiklupdė ant žemės visa eile nuo klebonijos iki bažnyčios, o Muendelein "lainino" juos ir suteikė "visuotinus atlaidus." Persistatykit sau žmonių begėdišką mulkinimą: vokietis, kurs nesenai nuo apsiėdimo su svečiais nuo "krempsų" pilvą spaudęs, suteikia "visuotinus atlaidus." Persistatykite sau ir "Lietuvos piliečius," kurie keturpėstoms slankioja prieš kokį ten vokišką Micheli!

—o—

Kunigų laikraščiai tyli apie Ramauskučio šnipystę ir donosus kaip šuva kelbą su pipirais surijęs. Dar vis pliauskia apie Pilėną ir žmones su juom draugavusius. Klausykite, kunigužiai: su anais mes be jūsų patarymų apsidirbsimė. Bet kaip yra su šnipais jūsų tarpe? Ką tylite apie juos?

—o—

Kunigų laikraščiuose kokie ten durneliai prisimena apie 400 metų sukaktuvių nuo tos dienos, kada Martinas Luteris prikalė prie Dvaro Bažnyčios Wittenberge "95 tėsiai" kuriuose jis pasmerkė popiežiaus pretensijas atleisti nuodėmes už pinigus. Kalba jie buk jokių "atlaidų" niekas nepardavinėjęs, ir vėl buk Luteris pats norėjęs tuos atlaidus pardavinėti ir pasipelnyti. Reiškia maišo viską, ir patį nežino ką kalba. Dalykas yra vienok aiškus, nes paremtas istoriškais faktais: paleistuvis, sifilitikas popiežius Leonas X pardavinėjo atlaidus (indulgancijas) visokių nuodėmių. Už didesnes nuodėmes reikėjo mokėt brangiau, už mažesnes pigiau. Delto Luteris—pats tikintis fanatikas—ir sukėlė revoliuciją.

Mokslo ir Teisybės Lapai

PROFESORIUS IR POPIEŽIAI.

Profesorius kun. Bučys, savo redaguojamam "Drauge" kalbėdamas apie "nezaležninkus" rašo: "Šventasis Petras buvo pirmas popiežius; visi jo įpėdiniai taip gi vadinasi popiežiais."

Jei melas būtų turtu, o begėdystė nuopelnu, tai frater Bučys bus turtinčiausias už Kroezą, Rockfeleris prieš jį būtų kaip ubagas prieš milijonierių, o visi agentai ir šventieji danguje savo nuopelnų didumu negalėtų susilyginti su šio "didvyrio" ir "žinovo" begėdiškumu.

Faktas yra kad Petras niekados Ryme nebuvo. Tai yra išmislas minyčių, kad pridurti kokią nors svarbą.

Jei Petras ir buvo Ryme, jis jokių "popiežių" nebuvo. Jis buvo paprastas žydėlis, su pačia besitrangęs iš vietos į vietą, ir mokinęs apie "gerumą" Jėzaus, kurio jis pats tris sykius išsigynė. Jei jis buvo Ryme, jis buvo krikščionių tarpe, gal jų net vadovu. Tada jokių kunigų, vyskupų, kardinolų ir popiežių niekas nežinojo. Krikščionių pravedyriai buvo vadinamais "presbyterai" (seniunai), ir užėmė kaipo ir kantarų vietą, ir krikščionių susirinkimuose vadovavo maldose.

Petrus prasišalinus 67 metuose, krikščionių saujalės vadovu liko senukas vardu Linus. Jis buvo Nerono nukankintas 79 metuose, ir vyriausiu krikščionių tarpe likosi Anacetus, miręs 90 metuose. Ir taip iki 607 metų kada Bonifacas III priėmė pagonišką titulą "Pontifex Maximus." arba "pa-

pa," iš lenkišk. popiežius. Net Grigorius I Didysis (590-604 m.) nesivadino popiežiumi, nes jo nieks tuomi popiežių titulu nepravardžiavo. Buvo jis tik Romos vyskupas, nedidesnis kaip ir vyskapai Alexandrijos, Antiochijos, ir kitų miestų.

Double-Dollar, D. D.

DIEVAS MELAVO, O VELNIAS TEISYBĘ SAKĖ.

Kad kunigų dievas yra melagis ir kad jo žodžiu negalima remtis, parodo jo pirmėjai žodžiai ir veiksmai su žmonių gimine. Štai einant atgal prie Rojaus incidento, dievas kalbėdamas su Adomu apie užgintą vaisių tarė:

"Tą dieną, kurioj tu paragausi jį, tu tikrai numirsi (Gen. 2: 17)"

O velnias matydamas žmogų drąsina jį:

"Tu nemirsi ištikrųjų (Gen. 3: 4)"

Nu ir ką? Žmogus suvalgė tą užgintą vaisių ir nemirė. Dievo žodžiai neišsipildė, o velnio išsipildė.

Bet ne viens dievas, bet ir jo pranašai buvo melagiai. Dovidas, Elijosius ir Jeremijošius buvo tokie melagiai, kad gersus Ananias ir Muelhausenai tai tik mokiniai suliginus su jais kaip ekspertais. Pasiskaitykite tikrai 1 Samueliaus 27: 8-11, 2 karalių 8:7-15; ir Jeremijošiaus 38:21-27.

Kadangi pats dievas ir jo pranašai buvo melagiai, tai ir to dievo "bažnyčia" yra melaginyčia o visas jos "mokslas" yra ranklius melų. Pats prana-

šas Isajošius teisingai pasakē apie save ir visus tuos kurie yra tame šventame "dievo biznyj:" "Mēlus mes pavertēm i savo prieglaudā, o po neteisybe mes paslepēm patis save."

Bibliologas.

DIEVAS ATSIMAINĒ.

Jei norētumem kritikuoti musų neva mokyty teologų psychologijā, reikētų išleisti kas sąvaite laikrašty bent keturis syk didesnis kaip "Kardas." Nežiurint, kād in mažai vietos turime, negalime praleisti štai kokių naiviškumų, kurie telpa "profesoriaus" redaguojamam minykų organe:

"Socialistai kaizeriai leidžia naudotis taisyklėmis, kuriomis Dievas leido naudoties ką tik iš vergijos išsisukusiai tautai pirm pusketvirto tukstančio metų."

Ką tas reiškia? Įžymiausias lietuvių katalikų publicistas, profesorius kun. Bučys bara socialistus už tai, kad šie pasako: "Kaizeris yra niekšas, žmogžudys, didžiausias šio šimtmečio nedorėlis! Bet žydą bibliškasis Dievas darė akurāt tą patį, ką kaizeris daro,

tik Dievas buvo žiauresnis, kruvinesnis, kerštingesnis."

Dievas "leido" senovės žydams žudyti ir skersti tada buvo tas padoru ir geru, o dabar ne? Tai ar tai pagal profesoriaus Bučio Dievas eina doryn, tobulyn? Ar jis "pasiprovyja," sūžmoniškėja? Jei taip, tai kodėl? Kaip gali anas Praamžius, Pradžia pati, viską žinantis, visumielaširdingiausias, visugalingiausias, neatmainomasis Dievas mainyties ir biauřetės tuomi dabar, ką jis užgirē, leido ir liepē tris-keturi tukstančiai metų tam atgal?

Ar tik tas vargšas Dievas nėra nulipytas pagal formulą ir kurpalį bile kokio minyko, kurs yra užtektinai arogančišku, drąsiu ir begėdišku save vadinties dieviškų reikalų žinovu?

Savonarolla Jr.

Mirdamas ant kryžiaus, sakoma, Jezus šaukē: "Dieve, mano dieve, kam tu mane apleidai." Pats dievas buvo, o dievas yra tiktai vienas. Tai kaip jis galējo pats save apleisti?

Filozopas.

Kada Krikščionybē Pilnai Trimfavo.

Pamokslas Praloto Bimbos.

EVANGELIJA.

Vardan Dievo Tēvo, ir Sūnaus, ir
Dvasios šventos. Amen.

Sitas yra sārāšas giminēs Jēzaus
Kristaus, sunaus Dovidā, sunaus Ab-
raemo.

1. Abraomui gimē Izaokas. 2. Iza-
okui Jokubas. 3. Jokubui gimē Judas ir
jō broļai. 4. Judui gimē Parēzas ir
Zarag iš Tamaros. 5. Parēzui gimē
Ezronas. 6. Ezronui gimē Ramas. 7.
Ramui —Aminadabas. 8. Aminadabui
gimē Naasas. 9. Naasui gimē Salmas.
10. Salmui gimē Boasas iš Rakabos. 11.
Boasui gimē Obēdas iš Rutos. 12. Obē-

dui gimē Jēsas. 13. Jēsui gimē kara-
lius Dovidās. 14. Dovidui gimē Salamo-
nas iš Uriošiaus pačios. 15. Salomonui
gimē Reabeamas. 16. Reabeamui gimē
Abia. 17. Abiaui gimē Asas. 18. Asui gi-
mē Jozapatas. 19. Jozapatui gimē Jo-
ramas. 20. Joramui gimē Ozias. 21. O-
ziui gimē Jotamas. 22. Jotamui gimē
Akazas. 23. Akazuī gimē Ezekiošius.
24. Ezekiošiui gimē Manasas. 25. Ma-
nasui gimē Amonas. 26. Amonui gimē
Jozias. 27. Joziui gimē Jekoniošius ir
jō broļai, laike Babyļoniškōs nelais-
vės. 28. Po Babyļoniškai nelaisvei Jē-
koniošiui gimē Seatielis. 29. Seatieliui
gimē Zorobabelas. 30. Zorobabelui gi-

mē Abiudas. 31. Abiudui gimē Eliakinas. 32. Eliakimui gimē Azoras. 33. Azorui gimē Žodoakas. 34. Zodoakui gimē Akinas. 35. Akinui gimē Eliudas. 36. Eliudui gimē Eleazaras. 37. Eliazarui gimē Matanas. 38. Matanui gimē Jokubas. 39. Jokubui gimē Juozupas, Marijos vyras, iš kurios gimē Jėzus, vadinamas Kristūs. Visų vaikų eilių nuo Abraomo iki Dovidio yra keturiolika eilių. Nuo Dovidio iki nuvedimą į

Babylonijos nelaisvę yra keturiolika eilių. Nuo nuvedimo į Babylonijos nelaisvę iki Kristui yra, keturiolika eilių.

O gimimas Jėzaus Kristaus toksai buvo: kada Marija, jo motina, pažadėta buvo Juozapui, dar neparvesta, radosi, kad ji neščia buvo iš Šventos Dvasios. Bet Juozapas jo vyras, budamas Dievo bijas ir nenorėdamas ją apskelbti, norėjo ją slapčia prastoti. Bet jam tai dumojant, štai angelas Viešpaties jam pasirodė sapne, šakydamas: Juozapai, sunau Dovidio, nesibijok, Marija, savo pačią priimti, nes tai kas joje prasidėjo, yra iš Šventos Dvasios. Ir ji pagimdys sūnų, ir praminsi jį Jezumi, nes jisai išganyš savo žmonės nuo jų nuodėmių. Taigi Juozapas pabudęs iš miego padarė, kaip jam įsakė angelas Viešpats Dievas, ir priėmė savo pačią. Ir neišpažino ją, iki ji pagimdė pirmgimį savo sūnų, ir vadino jį Jėzum." (Mateušas 1:1-25). Tokie yra žodžiai šios dienos Evangelijos šventos.

Evangelistas šventas Lukošius apie Jėzaus giminę štai ką rašo: (Lukošius 3:23-31.). "Ir 1) Jezus įstojo į 30-tąjį metą ir buvo laikomas per sūnų Juozapo; 2) kurs buvo sunus Eli; 3) tas buvo sunus Matato; 4) tas buvo sunus Levy; 5) tas buvo sunus Melki; 6) tas buvo sunus Jono; 7) tas buvo sunus Juozapo; 8) tas buvo sunus Matatio; 9) tas

buvo sunus Amoso; 10) tas buvo sunus Naumo; 11) tas buvo sunus Eslio; 12) tas buvo sunus Nangio; 13) tas buvo sunus Maato; 14) tas buvo sunus Matatio; 15) tas buvo sunus Semejaus; 16) tas buvo sunus Juozapo; 17) tas buvo sunus Judo; 18) tas buvo sunus Joano; 19) tas buvo sunus Reza; 20) tas buvo sunus Zorobabelio; 21) tas buvo sunus Scaltelio; 22) tas buvo sunus Neri; 23) tas buvo sunus Melki; 24) tas buvo sunus Ado; 25) tas buvo sunus Kozamo; 26) tas buvo sunus Elmodamo; 27) tas buvo sunus Ero; 28) tas buvo sunus Joze; 29) tas buvo sunus Eliezerio; 30) tas buvo sunus Joremo; 31) tas buvo sunus Matato; 32) tas buvo sunus Levy; 33) tas buvo sunus Simeono; 34) tas buvo sunus Judo; 35) tas buvo sunus Juozepo; 36) tas buvo sunus Jonano; 37) tas buvo sunus Eliakimo; 38) tas buvo sunus Melejo; 39) tas buvo sunus Menamo; 40) tas buvo sunus Matano; 41) tas buvo sunus Natano; 42) tas buvo sunus Dovidio." Tokie yra žodžiai Evangelijos šventos pagal šventą Lukošį. Amen.

PAMOKSLAS.

Vardan Dievo Tėvo, ir Sunaus

ir Dvasios Šventos. Amen.

Maño mieli klausytojai, kaip matoite iš viršui paduotų Evangelijų šventų, tie šventi evangelistai vienas kitą vadina melagiais ir per savo didelį šventumą, nesutinka kas buvo mūsų Viešpaties ir Išganytojaus giminės ir pratėviai. Šventas Mateušas sako, kad Jėzaus dėdukas, jo tėvo Juozapo tėvas buvo vardu Jokubas, bet šventas Lukošius sako, kad Mateušas nežino ką pasakoja, ir kad Juozapo tėvas buvęs Eli. Abudu juodu sutinka, kad karalius Dovidas buvo Jėzaus pratėviu, nes labai didelę garbę yra turėti tokį smarkų

bobiniką, žmogžudį ir paleistuvį kaip pratėvį, vienok juodu nesutinka kokiū budu tas atsisako. Mateušas sako, kad Jezus paeina iš jo sunaus Salomono, kurį Dovidui pagimdė kito vyro, Uriošiaus, pati, bet Lukošius sako, kad Mateušas meluoja, kad Jezus yra ne Salomono ainis, bet ainis Dovidio sunaus Natano. Lukošius sako, kad nuo Dovidio iki Jezui Kristui yra 42 eilės, bet Mateušas sako, kad nuo Jezaus iki Dovidio yra tik 27 eilės, o nuo Jezaus iki Abraomui yra viso tik 40 eilių (pakalėnijų.) Vardai kuriuos tuodu šventu evangelistai paduoda darodymui, kad Jezus yra "sunus" Dovidio tarp savęs nesutinka, ir todėl mes negalime žinoti kokia buvo Jezaus giminė, nes mūsų visudidžiausi evangelistai vienas kitą vadina melagiais. Kuris iš juodviejų yra didesnis melagis, o gal abu yra labai dideli melagiai, mes griešni žmonės negalime žinoti, ir net mislyti mums kad juodu melavo yra griekas. Mes žinom, kad evangelijos yra viena kitai priešinga, nesutinka tarp savęs, bet mums yra griekas tai žinoti, ir todėl mano mieli bet negriekas yra mums žinoti, jog garbingas Jezaus pratėvis buvo Dovidas, kurs Jezaus atėjimą priskubino paviliodamas Uriošiaus pačią. Matot, mano mieli, kaip kartais svarbu yra pavilioti šventimą bobelką? Jei dvasia šventa nebut prikalbinusi karalių Dovidą eiti ant stogo ir pamatyti nuogą besimaudančią Uriošiaus žmoną, nebut paliepusi Dovidui nužudyti savo generolą Uriošių kad gaut jo pačią, pagal evangeliją šventą Mateušo, nebut buvę Salomono nebut buvę Jezaus, o pragaras but plišęs nuo griėšnų dušių, nes nebut buvę kam jas išganyti.

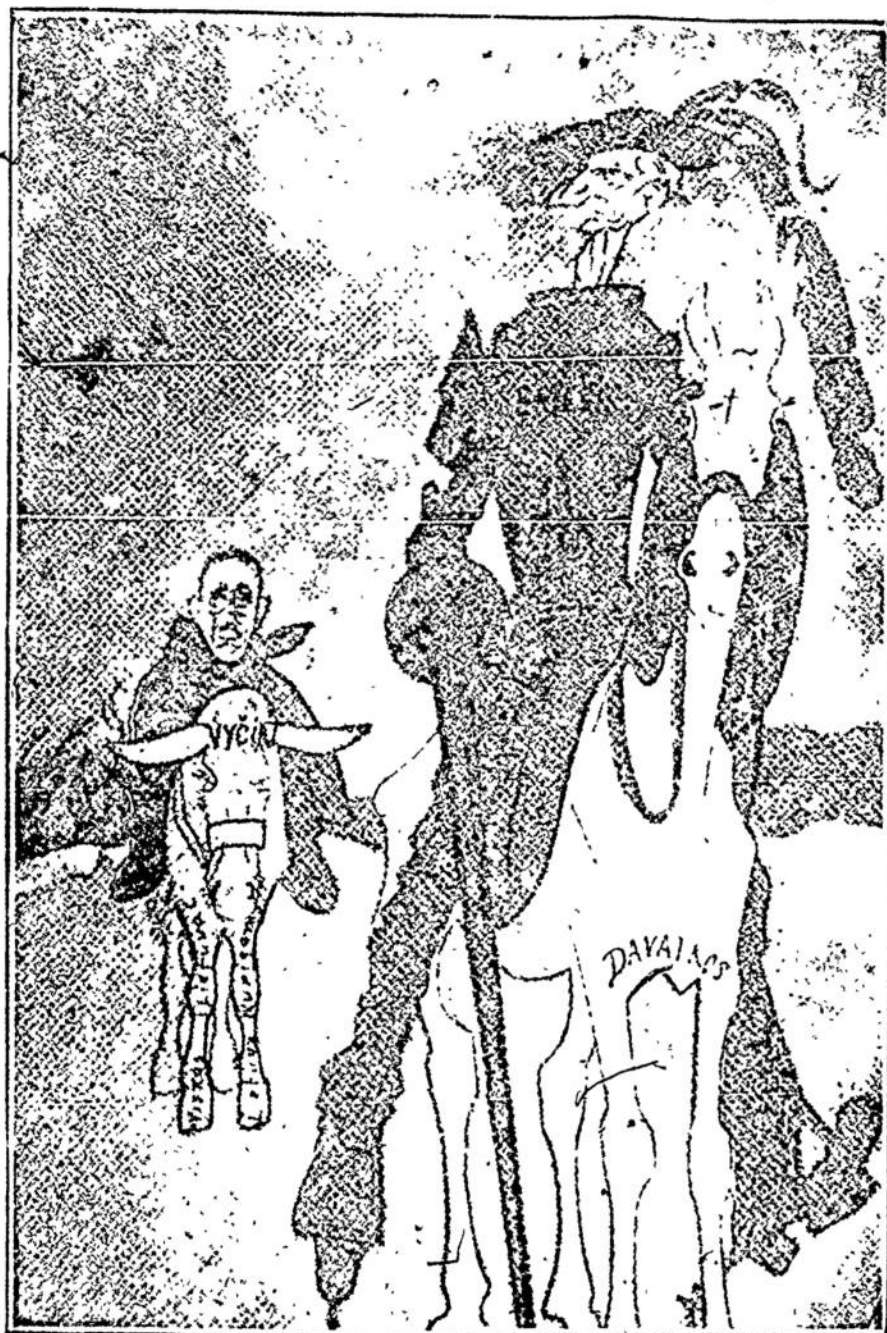
Vėl, su atsidusėjimu ir nabažna

širdžia mes turime tikėti, į visus sapnus, ir bėda tam katalikui kurs šalip maldaknygės neturi sapnininko. Nes kas but buvęs su mūsų nelaimingomis dušiomis jei švents Juozapas nebut į sapnus tikėjęs? Jo sužeduotinė Marija pradėjo nevisai gerai jausties, šventas Juozapas jau buvo gatavas nuo savo sužeduotinės nakties laike, niekam nematant, francuziškai su ja atsisveikinti ir dumti į nežinomas kraštus, bet štai prisisapnuoja jam, kad Marijos padėjimui ne koks bedievis arba burdingierius kaltas, bet Dvasia Šventa. Kadangi Juozapas ponui Dvasiai Šventai savo sužiedotinės nepavidėji, tai matote kad vienas sapnas išgelbėjo Marijai vyrą, o pasauliui davė Išganytoją. Jei ne sapnas, Juozapas but manęs, kad jo mylima mergaitė ar tik neperlengvaširdė buvo su vaikiniais.

Dabar prisiartina šventos Kalėdos, užgimimas mūsų Išganytojaus. Bedieviai juoksis ir sakys kad mūsų evangelistai nežinojo apie ką jie kalba, viens kitą užginčija, melagiais vadina; jie tvirtins, kad tik nepilnapročiai ir kudikiai gali tikėti jog Dvasia Šventa nebuvo šaunus, smarkus vaikinukas kur Marijai puolė į akį, bet aš sa-lau jus, kad visi kurie netiki Šventumui Išganytojaus, yra tamsuoliai, nes nežino ką Juozapas sapnavo!

Ir taip, mūsų šventas tikėjimas paremtas ant sapno nė rašyt nė skaityt nemokėjusio, susirupinusio senuko dailydės, gyvuos per amžių amžius patol, pakol ant žemės paviršiaus rasis nors vienas žmogus, kuris tikės į sapnus ir kurs taipgi neatsisakys tikėti, jog Sutvertojas visų mūsų planėtų, saulių ir žvaigždių, pasirinko sau nušlerusia žydelkaitę iš kurios jis galėt iš naujo ant svieta užgimti. Amen.

Uolos, kurių nei pragaro vārtai nepergalēs.

VISI ŠVENTI.

"Šventųjų Gyvenimuose" štai kokių šaunių dalykų randame dvasiskam penui ir apdumojimams:

"Kol šventųjų buvo nedatig, kiekvienas turėjo paskirtą sau ypatingą dieną. Bet jų skaitliui pasidinus, (vienų kentėtojų priiskaitoma apie vienuoliką milijonų), prisiėjo nuskirti vieną šventę paminėti visus: kentėtojus, išpažintuosius, našles ir mergeles."

Skaitant tai užgina štai kokie klausimai: Šventųjų pirmiau nebuvo daug, reiškia dangus buvo tuščias ir nuobodu dievui. Bet gradualiskai jų skaitlius auga ir nė Sudnos Dienos Juozapato Pakalnėj nelaukus kokių tai nesuprantamu būdu, be sudo be nieko, dangus jau pilnas!

Kentėtojų vien ten esą apie vienuoliką milijonų. Kokių kentėtojų? Prie Nerono ir Dioklecijano tik pors-treje-

tas tukstančių tenužudyta; nuo to laiko bedieviški žvėrys gal kokį tukstantį kokių nors kapucinių tesuėdė, ir pertraukė jiems misijonieravimo gešeftą. Tai tie minėti vienuolika milijonų bus beabejonės heretikai, bedieviai ir raganiai, kuriuos šventa katalikų bažnyčia Tamsiuose Amžiuose išžudė. Bet kodėl tik vienuolika milijonų? Kodėl ne visi kuriuos katalikų bažnyčia ir papos nuvarė pirm laiko į grabą?

Beje už ką tois "našlės" ir mergelės" papuolė tarp šventųjų? Kokiais nuopelnais kunigėllams jos gal pasigirti? Gal kaip Judita Devidą, taip jos kokių "prabaščių" apšildė?

Idomų šventųjų beesama.

Skeptikus.

TROKŠTA UTELIŲ.

Pliuškis Norkus iš "V. L." pamėgdžiodamas negudresnius už save klerikalų redaktorius—kurie išmoksta rašyt berašydami "Šakei" korespondencijas—vis pliauskia apie "socialistų turtus." Mat jie norėtų idant socialistai melstų Dievo malonės, kad jiis teiktusi apleisti juos šunvotėmis ir utelėmis, ir paverstų į driskius. Nežino yargšai, jog socialistų filozofija reikalauja ne kad visi žmonės but nuskūrėliais, bet kad visi but turtingais. Jei koks socialistas iš skarmalų išbėga, tai reiškia, kad jis yra gavęs visus savo darbo vaisius, nesidalinęs su tais, kurie nieko nedarbo o iš kitų darbo gyvena. Pats Socializmas gi yra tvarka, kur visi pasilaikys sau viso savo darbo vaisius. Mes nepavydime tautininkams nė utelių, nė šunvočių, vienok kaip žmonėms, nevėliname nė jiems ne jų turėti, ne jomis girties.

Politikus.

KADA JIS KORKINA?

Maliausko-Bučio-Kemėsio organas štai kaip rašo apie kokį ten "krajavą kunigą Bužynską:" "Krajava sumą jis atkorkina tik sekmadieniais."

Na, jei "krajavas kunigas" "atkorkina" "krajavą sumą" tik sekmadieniais, tai kada ir kaip tankiai padėkim sau, toks "amerikoniškas kunigas" kaip Maliauskas, Bučys arba Kemėsis "atkorkina" "amerikancką sumą?"

Taipgi bedieviams ir bevelniamis idomu žinoti, koks yra "diferencas" tarp "krajavos" ir "amerikanckos" sumos "korkinimo?"

Introibo.

KOKS SKIRTUMAS?

"Laisvės" redaktorius klausia: "Koks gi skirtumas yra, ar į dangų (ar į peklą) pasiųs kun. Mickevičius ar kun. Kemėsis?"

Na, argi draugas Pruseika jau nebūti vilties pasprukti iš tų dviejų džen telmonių nagų, taip kad nė katram nesuteikus "džiabo" pasiųst jį į bile kurią iš minėtų vietų?

Nosius.

Dangaus Patronai...

Susiduria autoritetai.

"Draugas" rašo: "Jurgis Vilelmas Mundelein iš Dievo gailestingumo ir Apaštališkojo Sosto malonės Chicago Arkivyskupas."

Na kaip čia išeina? Šis vokiečių liko "arkivyskupu" delto, kad Dievas jo gailėjosi,—už ką, gal kad kaip kada šios karės metuose persivalgo, nežinome tikrai; na ir delto liko arkivyskupu, kad papa jį mylėjo.

Čion dalykas įdomus.

Gailėmasi visada tokios ypatingos, kurią patiko kokią nors nelaimę: neteko proto, nušašo, papuolė į kalėjimą, pasigėręs sprandą nusiuko arba koją išsilaužė, pati palikusi vaikus pabėgo, subankrutino, ar tam panašiai. Tai Dievas Mundelein gailėjosi, ir jį arkivyskupu "puznocyjo." Už ką gailėjosi, Dievas ne Bučys mums nepasako.

Papa gi tokius žmones, kurių Dievas gailisi, myli, ir todėl juos arkivyskupais skyria.

Jei koks šėlmis kur nors randasi, kurs galvotrukčiai į pragarą garma, tai beabejonės Dievas tokio nelaimingojo gailysi. Vienok viskas ką toks žmogus turi daryti, yra pranešti apie tai papai, tai kaip bematant kokį vyskupišką džiabą gaus.

Ko Dievas gailis, tą popiežius myli ir paskiria arkivyskupu. Puiku!

KUNIGĖLIŲ PUMPURIAI.

Kunigėlių darbų pumpurėliai pradeda jau pasirodyti. Štai visokių nepraustaburnių įsiutintas aklas romiškas katalikas Lawrence, Mass., Jonas Kraučiuonas, papjovė nežaležninką kataliką Izidorių Kavaliauską.

Tai vaisai tokių prakalbų, kokias

visoki špicliai brostvininkams sako!

Prabašciai, dar daugiau skleiskite panašias "meilės ir mokslo" bei "doro" diegus, tai mes turėsime džiaugsmą pamatyti jūsų darbėlių žiedus—tikrus pogromus.

Džiaugsis tada visi dangaus šventieji ir senis Dievas.

Nihil.

Kur geriau.

Mūsų miestely buvo senas šikštus bet turtingas klebonas. Daug lengviau jam būtų buvę duoti sveiką dantį ištraukti, kaip skatiką išleisti. Iš šikštumo ir apsileidimo, jis pradėjo sirguliuoti. Nežiūrint vienok ant traškėjimo ir stenėjimo per atlaidus kurie pasitaikė jis kirto pamokslą beveik per visą valandą apie dangaus grožybės ir palaimą. Davatkos iš susigraudinimo raišės ant grindų, spardės ir verkė, ir rodos gatavos buvo tuoj į tą dangų eit kad čia nežina kas. Bet štai klebonas persišaldęs tuoj nuo pamokslo parėjęs atsigulė ir gerokai apsirgo. Pašauktas daktaras, apžiūrėjęs jo ligą sako jam:

—Prabašciau, turi važiuoti į kalnus gydyties!

—Į kalnus? O viešpate, juk tai pinigų kaštuoja.

—Kaštuoja nekaštuoja, bet jei nori pagyt, važiuok, nes čionai vaistai nieko negelbės, reikia gero oro.

—Ne, daktare, negaliu. Per daug kaštuoja. Geriau čia sirgsiu, gal kaip pasveiksiu...

—Prabašciau, turi pilną valę pasirinkti: ar nori važiuoti į kalnus ar į dangų?

—O Jezau, jei taip, tad aš tuoj važiuoju į kalnus!—sušuko pašokdamas "dangaus žinovas"—mūsų klebonas.

Alfa.

PSALME 45 *)

1. Dievas mūsų žudytojas ir viliugystė, pavojus ramybei kuris užėjo mus didėlis.

2. Delko nesibijoti kad krauju pasriuvo žemė, ir prisidengia lavonais net dugnas marių.

3. Sumaišo ir sudrumsčia vandenis anų, sutrupina laivus ir žuva jie nuo galybės torpėdų.

4. Upių greitybė užtvenkia žmonių lavonai ir nusidažo krauju vandens anų.

5. Viltis dievuje lai būna panaikinta, žudo mus dievas aušrai neišrėskus.

6. Apėmė kerštas gimines ir sukiolo karalystės, davėsi balsas karės kurs sudrebino žemę.

7. Dievo klastybės sumumis, dievas kapitalo, žudytojas mūsų.

8. Eikite o apveizėkite darbus jojo, kokius padarė stebuklus Europoj, užleisdamas kares ant kamuolio žemės.

9. Ištirpdytas plienas ir nulietos kanuolės nuo kurių ugnies žuva miestai ir tautų kultura.

10. Susigraudinkime ir užsimerkime kad neregėtume teisybės, buvom nuo visų atstumti ir bukime paniekintais ant žemės.

11. Dievas klastybės su mumis dievas kapitalo žudytojas mūsų.

12. Garbė dievui, kapitalui klerikalizmui ir militarizmui.

13. Kuri buvo išspradžios lai dabar prasmenga ant visados ir ant amžių amžinųjų amen. Jonas Širšukas.

*) Kaip man regis, tai šiuomi laiku geriau pritiktų "Psalmė 45" šitaip žmonėms giedoti, nes ką senoviškai katalikai bažnyčiose kas šventadienis visa gerkle šaukia tai nieko nepagelbėjo—karė užėjo vis viena.

Šventas geras vagis.

"Western Catholic" vasario 18 d. laikraštyj štai skaitytojas matomai kliausia redaktoriaus o redaktorius katalikų kunigas, duoda paaiškinimą.

Klausimas tas skamba sekančiai: "Kokie buvo vardai tų dviejų vagių, kuriuodu buvo sykiu su Jezum nukrižavoti?"

Redaktorius atsako: Mes juodviejų vardų nežinome, nes Biblija tikrai pamini apie tą dalyką sekančiai: "su juomi buvo du vagis nukrižavoti." Katalikų bažnyčia laiko vieną iš jų, gerą vagį, kaip šventąjį ir švenčia jo šventę 24 balandžio, kaip "švento Geras Vagis."

Vagis, razbaininkai, žiulikai, niekšai ir draugijinės išmatoš gali džiaugtis, kad turi savo šventą patroną danguje, o geri žmonės turi apsivaktuoti, kad į dangų eidami nesinešt daug pinigų arba kitų brangenybių, nes ten yra šventų vagių, kurie beabejonės nepraleis progos apkraustyt kišenus.

Kunigas redaktorius nepaaiškina, mus vienok ar jų "danguj" randasi kas nors kitas apart įvairių šventų vagių."

Amikron.

KUNIGO MEDITACIJA.

O biednas Adomai, protestuok prieš Dievą,
Kamgi jis sutvėrė išdykelę Jieva.

Reikia patyrimo.

Sykį vidury didjurio pakilo audra, sudraskė luores, nulaužė stiebą, ir pagaliaus pradaužė skylę pačiame laivo dugne ir paskandino jį. Mikas ir Stepas—seni, įsudyti jureiviai—suskubė nustverti už pludariuojančio stuobrio, laikosi ir galvoja kaip čion ~~pat~~ galima išsigelbėti, gauti pagelbą. Jokio kito laivo aplink nematyti! o bangos vis atkartotinai per judviejų galvas šokinėdamos, tai iškelia, tai vėl nuleidžia, tai sujudina, apiplauna—taip kad viltis išlikti gyvais jau pradėjo su jais atsisveikinti.

Atrodo, kad tai jau bus paskutinė dienele,—sako Mikas—turės iš mudviejų gerus pietus kokia nors žuvies šeimyna.

—Atrodo, taip,—atsako Stepas.—Ir dar po velniais taupinau pinigus ant naujų čebatų intencijos. Žus ir jie be-reikalo!

—Niekai! Aš gatavas patį šetoną į pagelbą šaukties, bet ar jis čion rasis kur aplink? Reiks prisrėbti suros buizos!....

—Matai, kad reiks!....

—Klausyk, Stepai, pamėginkim melsties! Girdėjau, kad Dievas esąs visur ir kiekvienoj vietoj. Gal jis užklydo ir čionais, kur pats šetonas bijotusi tokioj audroj buti.

—Melsties? Aš nemoku, mėgink tu

—Taigi laikyk klucį, kad nesirungliuotų, o aš melsiuosi.

Ir štai kaip nobažnai skęstantis Mikas meldies:

“Viešpate Dieve, tu gal matai koki čion pragarišką audrą. Pats Velnias papuoles čionais vargei beišsisuktų gyvas. Dieve, tai yra pirmutinis sykis mano gyvenime, kad aš tau lendu į a-

kis ir zyziu kuo nors. Niekados aš tavęs neturbacijau ir dabar tau galyos nekvaršinėčiau, jei nebučio tokiam kiauliškam padėjime. Dieve, aš tau iš kalno prižadų, jog jei tu šį sykį štai mane su Stepu išgelbėsi, tai mudu niekados nė prakeikto/daiktelio daugiau nuo tavęs neprašysime. Išgelbėk, mudu, bukvyras!”

—Eik, Mikai—stenėdamos, bėkį apsikabinęs Stepas šaukia—tu pasakyk Dievui, kad jis pats ateitų, kad nesiųstų savo sunaus Jezaus, nes pats matai kad čia ne vaiko darbas! **Jureivis.**

KODĖL?

—Kodėl daugumoj lietuviškų parapijų Amerikoje prasideda “nežaležninkai?” Ar gi jau tų neprigulmingų maldos ir poteriai nėra tokiais pat paikais poteriais, kaip rymionų bažnyčiose?

—Suprantamas dalykas, kad taip. Bet reik atkreipti atydą į žmonių psichologiją: žmonės tamsūs, be tikėjimo negali būti. Rymionų kunigai gi tankiausi palaidunai, girtuokliai, grubijonai ir begėdiški lupikai. Jei kur nežaležninkai pradeda vaisties, tai jau žinok, kad vietinis kunigas yra tikras popos Alexandro VI (Roderigo Borgia) pasekėjas. **Kungs.**

KĄ PAPA MYLI:

“Šventas tėvas” labai myli lietuviškus “petragrašius,” jis puola ant jų kaip išalkęs mopsas ant neapginkluoto kaulo. Bet kad ištarti nors gerą žodį į savo avinus apie Lietuvą—tai to nėra. Greičiausiai kad tas Lombardijos minykas apie Lietuvą dar tebėr nė negirdėjęs! Bet, lietuviai, duokit jam “petragrašių” duokit daugiau, o aplaikysite “didelius nuopelnus”—į sprandą!

Sigma.

O ne, kurgi tau, jis ne šnipas!...

ŠNIPOLOGIJA.

Amerikos lietuviškoj laikraštijoj nuč. labai seniai apsireiškē "šnipoitis" symptomai. Keletas metų tam atgal p. Širvydas su savo broliu Bernotu suredo, kad Bagočius esąs "pinkertonas." Bagočius ir po šiai dienai tebsisukinėjās sau sveikats, ir apie jo pinkertaviņa nebgirdžiame, nebe prisimena, net nē draugas August C. Herman

-Purvis. Tuom tarpu p. Širvydas valgē tautiškus kopustus iš vieno bludo su p. Pilēnu. Račkauskas ir Alytienē atrado šnipu ar panašiu gaivalu Vasilauskā e-ant tuom tarpu ponui Račkauskui švilpaujant ir politikieriaujant su p. Pilēnu, poni Alytienē prie kito stalo vertē į anglų kalbą straipsnius iš lietuviškų laikraščių dėl "svarbių tikslų" kuriais p. Pilėnas rupinasi.

Dabar "Draugas" ir "Darbininkas" piktinasi šnipais ir šoka į augštą tik paminėjus juos. bet ar negalėtų kun. Kemėšis ir p. Karosas paaiškinti mums kokių tikslų įvairūs "kolegijų" ir "universitetų" studentai valkiojasi su detektivais po lietuvių susirinkimus ir verčia jiems įurą kalbėtojų kalbų? Mes turime omenyje tuos pačius "garsius kalbėtojus," debatorius" ir "visuomenės veikėjus," su kuriais nekurie "Darbininko" redaktoriai įvairiuose komitetuose sykiu tarnauja? Kaip yra su tuom laišku, kurį Ramanauskas kaip švent. Juozapo Darbininkų Sąjungos sekretorius policijai ant Michelsono rašinėjo? Yra tai vis gyvenimo klausimas.

šnipologas.

DEBATORIAI.

Iš visur girdėti balsai, kad žmonės nori debatų. Todėl jei toks yra žmonių noras, kodėl neužganėdinti jų? Mes nuo savęs patariame štai ką, pakviesti į debatus:

Kunigą Maliauską su Grikštu.

"Studentą" Ramanauską su kunigu Dilioniu.

Kunigą Bužinską su "advokatu" Gabriu.

"Graborių" Liutkauską su kun. Lapeliu.

"Studentą" Rukštali su Dr. Graičiunu.

Advokatą Balutį su Konkolausku.

Iš kalno užtikriname, kad tos mūsų gyvenimo cirkas "žvaigždės" su savo "debatais" sutrauktų tukstančius kurie nesigailėtų po 25c. užsimokėti. Ir but verta: juokų but vertės dolerio!

Geriausi klaunai yra visada tie, kurie yra arba moka nuduoti paikiausiais.

Ciceroniukas.

SKAUDULIS ANT ŠUNUKO UODEGUTĖS.

Mano kaiminas turi šunuką, pui-ku, malonu, mošsuką vardu Kanis. Jo uodegutė tai viena iš šauniausių kokia tik tai bent vienas šunukas tos pačios rūšies turėjo sau už garbę nešioti. Bet likimas norėjo, kad ant pat uodegutės galiuko išaugo jam skauduliukas. ir dabar Kanis vaikščioja galvą nuleidęs, bet uodegutę iškėlęs, ir visiems rodo savo nelaimingą skaudulį ant uodegutės, akurat taip, kaip "Darbininkas," "Draugas" ir "Garsas" savo "Amerikos Lietuvių Tarybą," susidedančią iš poros minikų ir trejetos savo vardo pasirašyt nemokančių brostvininkų.

Mano kito kaiminas patėmyjo tik skirtumą štai kame: skaudulys yra ant šunuko uodegutės, o ta "Taryba" yra po kunigų sutona.

Bet mano kuma tvirtina, kad iš abiejų tiek naudos, kiek ir garbės.

Aloyzius.

KAS GERIAU.

Minykų organas rašo, kad "krajavas kunigas Bužynskas" su savo vargšninku kepes bulves pasistačius pečiuką ant altoriaus, kurs esąs paprastas "baksas." Suprantama, tas bulves suvalgęs.

Kada mes pradėjome pikti ant krajavo kunigo Bužynsko už tokį jo kanibališką pasielgimą su visai niekuomi nekaltomis bulvėmis, Bužynsko parapijonka užpykusi paklausė mūsų:

"O ar tã geriau yra nekeptą dievą valgyt, kaip amerikanskai-aiřiški kunigai kad daro?"

Ir dabar mes tebmisliname, kas geriau: keptas bulves ar nekeptą dievą ant altoriaus valgyti?

Introibo.

Apdumojimai ir Atlaidai.

Krikščionis plepa su didžiausiu užsiganėdinimu apie dangaus gražybes ir palaimintą amžiną gyvenimą, o vienok kaip tik jie suserga knogreičiausiai šaukiasi daktaro, kad anas išgelbėtų juos nuo tų grožybių ir palaimų.

Moterų teisių advokatai ir šalininkai susitiko su nepasisekimais, vienok reikia atminti, kad pakol daugelis moterų nepaluosuos savo protų nuo kuniginių prietarų, patol daugelis prakilnių ir išmintingų vyrų priešinsis lygioms jų teisėms.

Jei kunigai parodytų mums tą dangų, harpas, karunas ir sparnukus kokius po mirėjai "gerieji" turės, mes tikėtume į tai. Bet visus tuos gražius daiktus jie prižada mums mirus, kada jų mums nereikia.

Šventas, dieviškas, katalikiškas tikėjimas turi tokią puikią įtekme ant žmonių, kad iš ramių žmonių padaro žiauriausias bestijas, kurie gatavi užmušti visus kitus žmones, kurių tikėjimiskos pažiūros yra skirtingos.

Papa inatamai turėjo aplink save susipynęs vokiečių šnipų lizdelį. Nepraskambėjo žinios apie šnipą Monsignorą Gerlach, kaip štai ateina žinia, jog kitas augštas kunigas, monsignor Gunther prasišalino iš Romos, ir gyvena Lugano, Šveicarijoje, ten likosi Šveicarijos valdžios suareštuotas.

Pasaulyje nėra tokių nešvarių pinigų, kurių kunigai nepriimtų.

Siųskit savo kukliką į francuzišką mokyklą, o jis išmoks ten francuziškai. Siųskite jį į parapijinę mokyklą, o ten jis išmoks poteriaut prie balvonėlių, rožančių sukt, agnosėlių būčiuot, skaplierius garbinti.

Kunigai visada bus gatavi melsties už kiekvieną, jei tik jūs apsiimsite maitinti, aprėdyti ir pinigais jų kišenių prikimšti.

Sulyginkit tokius pagonis, kaip Aristotelis, Zeno, Marcus, Aurelius, Archimedes, Solonas, Sokrates, Plutarhą su bent vienu katalikų popiežium! Jūs pamatysite proto ir doros milžinus sulyginus su Romos pasiuntinėliais.

Mūsų dabartinis gyvenimas yra tik krenybė. Užgrabo gyvena tik dvasios, ne mes. Tos dvasios paeina iš mytų viešpatystės, ne iš mūsų.

Kada mes pamąstome kiek tamsybės, fanatiškumo, prietarų, neteisybės ir škurdo pasaulyje yra, mes nenoroms klausime savęs: ką gero padarė tie šimtai visokių tikėjimų?

Krikščionybė—protestantizmas ir katalikystė—turi savo pradžią išmisluose paikų, apsukrių, vagilių pagoniškų kunigų, ir jų nuodai iki po šiai dienai tebnuodina žmonių sielas.

Kunigai, vyskupai ir papos nuolat miršta ir palieka dievui surinktus turtus savo giminaičiams; o tie kurie per jų rankas dievui aukaudavo, tankiai badauja.

Bažnyčios yr pilnos žmonių. Bet nieks ten neina iš meilės arba dėl dėkingumo dievui: vaikai eina delto, kad tėvai verčia ir kad jie bijos pragaro, davątkos eina delto, kad jos paikos ir prieštaringos ir dreba už savo nešvarią skurą, o suaugę žmonės ten eina iš pripratimo arba kad įtikti ir pasirodyti šventablyvų tiems, iš kurių gyvena arba nuo kurių "loškų" laukia.

Nuo kada krikščionybė stoja už moralę? Kiek mums žinoma, po priedanga šventenybės ji visada buvo urvu didžiausių niekšyšių.

Krikščionybė esanti mątinė civilizacijos, pasakoja mums žiopliai ir nedrąsūs sociologai. O iš kur galingos civilizacijos rytų, Egiptiečių, Babylo-
nų, Assyrių, Graikų ir Romos? Krikščionybė tik tūkstančius metų vėliau tepasirodė.

Dabartinė mūsų civilizacija vadovaujasi maž-daug šiočia ideališka dora: "Dieve padėk turtingesniems. Vargšai gali ubagauti."

Kasžin, ar katalikai kareiviai kada nors pamislinę, kad škapleriai, pranciškoniai ir agnėseliai niekad neapsaugoję jų nuo sužeidimo arba mirties.

Religijos pavertė nesukaitomus milijonus žmonių smegenyčių į sankrovą tuščios tešlos ir buveinę paikiausių išmislų ir įsivaizdinimų.

Laikvamaniai neprimeta savo nuodėmių Kristui, kaip krikščionys kad daro, bet mėgina savo klaidas kiek galėdami atitaiyti prieš tuos kurie iš jų turi skriaudą.

Ant svieto nėra niekingesnio žmogaus, kaip kunigas: jis nuo badu miršančios našlės atimtų paskutinį skatiką užtikrindamas jai, kad tai dievui auka, ir pats tuos pinigus praleidžia savo pasilinksminimui.

Dievas yra viską žinąs, o vienok jis bėgiojo po rojų ir šaukė: "Adomai, kur tu esi?" ir paskui susitikęs jį klausia: "ar tu ragavai užgintą vaisių?" Taip rašo šventas raštas, Biblija. Jei jis viską žino, tai kam jis klausinėjo?

Mozes ir Joshua, abudu paleistuviai ir žmogžudžiai—bet vistiek pranašai Dievo! Salamonas su 900 pačių—pranašas Dievo! Dovidas ir kiti "generolai" ir "karaliai"—juo kruvinesni, juo meilesni Dievui! Pagal tai kas buvo praeityje, kruvinas caras ir kruvinas kaizeris dangų beabejonės bus už visus didesniais, Dievo numylėtais, pranašais Dievo!

Dievas yra viską žinantis (taip kunigai mums pasakoja) ir todėl dar prieš sutvėrimą žmogaus, vyro ir moteries, jis jau žinojo kas atsitiks rojui. O vienok, nežiurint kad viso to nešvaraus ir paiko incidento autorium ir planuotoju buvo dievas, mes žmonės—girdi—turintis kentėti už mūsų tėvų "nusidėjimą."

Didžiausi komplimentą vyrui yra pasakiusi panelė Marija, kuri tarė: "Aniuolas apsireiškė man sapny!" Jį vyrą "aniuolu" vadino.

Velnias visad rupinas savaisiais, o Dievas ne, nes jo pasekėjai ir alkani ir nususe, ir ligoti ir karė ir badas juos iškerdžia. Tąd kuris geresnis, Velnias ar Dievas?

Milwaukeej italijoniškam protesto-
nų kunigui Guilianai laikant pamaldas,
katalikų kunigo suorganizuota mušer-
kų šaika užpuolė ir pradėjo muštines ir
šaudyt iš revolverių. Apie desėtkus
maldonių sūžeista. Taip tai Roma pla-
tina savo "tikėjimą" ir "meilę."

— 0 —
Sunku yra atskirti religišką įkvė-
pimą nuo paprasto protiškos ligsvaros
netekimo.

Kristus kiek mums žinoma, niekas
nedirbo, taip kaip ir kunigai. Kristas
ir jo apaštalai, sakoma, žuvavo ir iš-
gyveno. Taip daro ir kunigai: jie ž-
vauja — gaudo mulkius.

— 0 —
Raštas Šventas sako, kad dievas
dirbęs pasauly per šešias dienas, se-
tintąją ilsėjos. But labai žingeidū ž-
noti kas "valdo" pasaulį kada, dievas
ilsisi?

Jis žino Viską Apie Dangų.

RAPORTAI PRALOTUI BIMBAI.

CHICAGO, ILL. Rašyti apie Chicago, tai reikia ir kuzijoką pasidėti čion tiek daug navatnumų nežinai žmogus nė už ko griebties. Apie dangaus agentus ir yra eilės ko papasakoti, nes jų turime tiek kiek geras šunukas blusų: apie du tuzinų. Visų jų darbais yra vienoks: iš žmonių skuta pinigus už visokius dievus, kad net tų vargšų jėrkos braška. Bet kenčia, ką darysi, šako papulsi šėtonui į pučą tai dar labiau lups! Per tai mus kunigužių įplaukos siekia į kelis desėtkus tukstančių kas metą. Papai jie ir atsitarnauja, nes mat po papos firma dirba: išstatytas yra apie desėtkas bažnyčių ir klebonijų. Ir todėl lietuvių muzikų skatikai išstatė italiioniškai firmai už su virš milioną dolerių turtu vien tik pas mus; vienam mieste. O kada Lietuva badauja, tai papa paaukavo 20,000 frankų. Frankai dabar yra po 5c., tai visa 20,000 amerikoniškais pinigais buvo \$1,000!

Nesenai buvo Jurgio bažnyčios 25 metų "jubilėjus." Del dieviško biznio pripirkta kiaulių, versių, ožkų vištų, žasų—įdant tai leisti ant "loterijos" ir iš parapijonų išvilioti daugiau pinigų. Šiaip žmoneliai irgi dievui ant garbės paaukavo eiles visokių gerbybių, kad net salė lužo. Jomarkas tęsėsi per 8 dienas. Prie lotėrijos ratų dirbo daugiausiai visoj Chicagoj žinoma kunigėlių šildytoja ir prietelka. Suka ji ratą, ir vis prie neparduotos "klepkos" pataiko, arba prie tokios kurios numerį turi koks kunigėlis, kuma arba "prietelius." Net prabasčius glosdydamas vadina ją "gudrus is tavęs dievo paukštelis."

Pabaigtuvėms buvo balius. Gėrimo buvo daugiau kaip Cedrone vandens. Visi šventai nusilešė ir visi dėkavojo prabasčiui Vaičiunui—kad jie sunešė jam į \$7,000-8,000 pelno, kad jis teikės aplinkui sukinėtis ir priimti nuo nežinančių ką su pinigais daryti mulkių pinigus "dievui ant garbės."

Izidorienė.

LAWRENCE, MASS. Romos trustai pas mumis visai nesiseka. Bambizą Jasaitį kurį turėjome per keletą metų išvarėm, ir

jis dingo kaip vandenį. Nė geriausios davatkos nežino kur jis, taip kaip nežino ir kur tie tukstančiai dolerių kuriuos tikintieji "dievui ant garbės" per Jasaitį buvo sukrauti. Pasielgė jis vyras katalikiškai, ir ko daugiau bėreikia!

Dabar turime naują, Virmauską. Lėtas, neiškalbus, bailus tai vyrukas, pats dieviškai plusti ar nemoka ar nenori, tai jam į pagelbą "hierarchija" prisiunčia kaziūnus patentuotus šmeižikus ir pludikus: neaprašytą zakristijoną p. Kerą ir katalikišką šnipelį, p. Svoločių. Platina jie pas mus "dangaus karalystę," nors ji nelabai matoma nori skiesties.

Mūs garsus Zigmas (tas kurs anais metais, žilų senovėj, turėjo plaukų ant galvos), po ilgų meditacijų, sākoma, liksis pas vyskupą Mickevičių už kunigą. Viens dalykas aišku, kad toks puikus ir smarkus vyrukas kunigu ilgai nebus; jis kaip bematant arcieviskupo mitrą nešios.

Gyvenimas pas mus apmiręs: Ramanauskas sirguliuoja ir stena. Ramanauskienė prakalbų nesako, dr. Mikolaitis turbūt "tik šaški točyt" (kardus galanda) ir iš visų mus inteligentų tik aptiekorius Jatulevičius kruta, darbuojasi ir peleidžia mus miestui visai užmigti.

Garsus Peleninis, kurs anais metais kaipo gaspadorius nubankrutinęs puikiausiai Lietuvių Ko-op. Bendrovę tuoj uždėjo savo krautuvę, dabar ir tos duris uždarė. Išmirko šis taūtininkų šulas degtinėj kaip agurkas acte. Turės didvyris vel pelenus nuo gatvių rinkti.

Nikitka.

SIoux CITY, IOWA. Pas mumis dangaus reikalus atstovauja garbingas Cibulis, prabasčius ir visų davatkų patronas. Smarkus tai vyrukas, bet vis dar nepriaugęs prie tikro svoguno smarkumo. Socialistai ir laisvamaniai jam, kaip ir kitiems kunigėliams, neduoda "spakajaus:" tai iš jo "pamokslių" pasijuokia, tai jo "filozifija" pakritikuoja, tai dvasios vergu ir Romos pastumdėliu pavadina. Vis tai jaunam smarkiam Cibuliui

nepakentėt. Sumanė todėl sušaukti vakarą klausimams rišti. Girdi, jūs paduokit, o aš išaiškinsiu. Na ir priduota tų klausimų eilės, ir dar tokių sunkių! Prisiėjo nabaigui išaiškinti kaip dievas padarė šviesą antrą dieną, o saulę tik ketvirtą. Iš kur jis ėmė tą šviesą? Ir kur gavo dievas "savo galybę" sutvėrimui visko iš nieko? Kas tą "nieką" buvo sutvėręs? Ar ilgai dievas buvo prieš užsimanimą tverti? Kodėl jis anksčiau ne užsimanė? Kas yra dušia? Kaip dievas be smegenų, nervų ir organizmų gali but protingas? Iš kur Kainas gavo pačią, jei kitų žmonių ant žemės nebuvo? Kur yra dangus? Ir daug panašių.

Vargšas Cibulis turbūt visame savo gyvenime neturėjo tiek strioko, kiek tą vakarą. Pagal jį Kainas pats pasigimdęs sau moterį, dangus pilnas katalikų, šviesa buvusi be saulės, dievas taip sau buvęs ir nieko nedaręs per amžius, "niekas" pats per save be sutvėrimo buvęs, dušia esanti mintis (ką ir gyvuliai turi), kaip dievas neturėdamas smegenų gali but protingas, dangus esąs tokia vieta, kur socialistai vistiek neisia, tai ir nereikia jiems žinoti kur jis, Kristus tik pušbrolius—ne vieno tėvo tik tos pačios motinos—turėjęs, ir tam panašiai. Aiškino šušilęs! Iš veido buvo matyt, kad pats sarmatijas ir pats netiki ką aiškina. Bet ką darysi, šventas gešeftas pelningas! Česnakas.

NORWOOD, MASS. Nevisi žmonės nori eiti į rymionų bažnyčią, vienok tie kurie nueina, turi cirką vertą dolerio, tik už dešimtuką. Štai pats mus kapucinukui atvežtas naujas-ką tik ant šio svieta iš dieviško "ais-boksio" atvažiavęs žmogus,—kad jį padarytų kataliku. Nežiurint, kad jis spardės, protestavo ir verkė kaip kepamas. Mus bambizas ir burba, ir tepa, ir spiaudo, ir pagaliaus apreiškė, kad kudikis jau katalikas. Kudikis iš to strioko, matomai išgirdęs tokią nemalonią naujieną, dar didesnį protestą savotišku budu iškirtė. Vienok nieko negelbėjo, jau jis buvo gatavas katalikas, ir viską. Kuma už tą transformacija kudikio padavė mus "barachatų" generolui \$2.00 o šis kudikį už palos pastvėręs nepaleidžia, reikalauja penkių, o jei ne, tai girdi atimsės nuo kudikio krikštą, ir jis nebus kataliku. Bet

kumas, matomai ne užpečky augęs, pasiēmė savo du doleriu, bambizo nagus atstumė nuo kudikio ir einz sau. Bambizas matydamas, kad neteko netik penkinės, bet ir du doleriai neklius jam, puolės šaukdamas: "Duok nors keturis! Keturis! Na, tai tris ir pusė, ar girdi?" Žmogus jau pas duris. Bambizas rėkia: "Buvo puikus krikštas, pirmos rūšies krikštas, duok nos tris." Bet kumas nepaiso, nesideri, ir eina. Tada dangaus agentas puolėsi, griebė žmogui už kepurės ir nubėgo nešinas. Kumas atsigrįžęs sako: "Atiduosi policijai!" ir išėjo. Tada kapucinukas nusigando ir pasiuntė per klapčiuką kumui kepurę, kad neireiktų šaltojoj už kepurės eksproprijaciją pakutavoti.

Toks "šou" vertas dolerio! Ku—ka.

Rumford, Me. Kaip tik tai tamsi reakcijos debesukai pradėjo apdengt mūsų gyvenimo padanges šiais karės metais, tai ir mūsų ražančiuoti šikšnosparniai pradėjo listi iš visu užkaborių. Štai nesenai šnipų auklėtinė kemešinė šventjuozapinių brostvininkų "susaidė" parsikvietė kokius ten 2 oficialiskus pludikus, nepraustaburnius bulvaskutį Rukštelį iš Valparaiso ir kokių šiaučių Jasiuną iš Lewiston. Bulvių studentas pirmiausiai išpludęs, iškeikęs viską, kas tik jo paikai galvetai atrodo "negeru," pradėjo girt savo tavorą: pūndą apdriksusių, knygų parašytų brošiurėlių. Socialistai ir laisvamaiai atsistoja pradėjo duot klausimus, bet studentas pradėjo nervuotis, drebėt ir prašo, kad klausimai būt ant rašto. Paduoda ant rašto. Bet o Jackau šventas, universiteto studentas nemoka skaityti! Moteris juokiasi, davatkos raukosi, o Viškonto šunukas, kurs per visą laiką ramiai gulėjo, matydamas, "studento" sunkų padėjimą, atsistojo, ir rodos padėt norėdamas, uodegute vizginioja ir loja! Vienok nė to šuniuko uodegutės vizgiojimas nesuteikė Rukšteliui dvasios šventos įkvėpimo, ir taip pakeičęs paliko klausimus neperskaitęs ir neatsakęs. Jasiunas patripė ant pagrindų, rodos, muses gaudydamas, ir nieko nepasakęs, užbaigė "prakalbą."

Sudėjęs kapuciną, Grikštą, Maliaucką ir Rukštalį pasidarytų toks cirkinių klaunų kvartetą, kad dešimtuko but verta nueit pažūrėti. Zacheus iš Medžio.

Metodologiska Konferencija.

New Philadelphia, Pa. Atsibuvo pas mumis ir garsaus nepraustaburnio Maliausko misijos. Yra tai kuriozas o jo misijos tai dar kuřioziškesnės.

Pirmoj dienoj iš katekizmo skaitė apie "sūtverimą pasaulio." Girdi atsitiko taip: Dievas spaccravėjo viens pats mekur, nes nieko nebuvo, ir jam buvo nuobodu ir jis užsimanė niekur nebudas iš nieko sutverti viską: "Tagetis, mona vaikeliai, kokie cudai, kokie cadai tatai buvo!"

Antrą dieną kalbėjo apie Dievo buvimą. Ta dieną Maliauskas buvo durnaropių užėdęs: kad pradės plusti socialistus, ir laisvamanius paš altorių atsistojes, tad jei jis but buvęs tvarte, tai ir deglosios but užprotestavusios. Bet davatkos ką sakys vargsės? Negalėdamos darodyti kitaip, kad yra Dievas, pasiėaukė aučius ir asilus ir svietskus. Šie paliūdijo, ir tas sunkus klausimas likosi pasekmingai išrištas.

Trečią vakarą francuų revoliucija buvo pucuojama. Čion jis ir rado lietuviškus socialistus ir šliuptarnius (apie pusantro šimto metų tam atgail) begėdinančius atšalusias miniškas ir pėtnyčioj bevalgānčius nėsudytas, šviežias katalikiškas širdis! Paskui jis atrado, kad koki ten nuoga merga ant altoriaus buvusi, tai atsisukęs prieš mūsų

panelės švenčiausios abrožą, iškėlęs rankas keturis sykius sūriko: "K---va, k---va, k---va!" Davatkos pradėjo drebėti, nes manė kad Maliauskas pasiuto ir motiną dievo taip vadina!

Pabaigė "daktaras" rėkdamas nesavu balsu: "latrai, křeivatikiai, burbanosiai, socialistai, šliuptarniai, raudonkakliai, tautininkai, veik jau ir nekatalikai! tamsunai, juodvarnai, plurpiai, bestijos, liurbiai, niekšai, išgamos, gyvuliai, bezhepyčios, šetono vaikai, pekios augintiniai!"

Žmonės eidami kalba, tarp savęs: "Iš kreizhauzio pabėgęs ir gana!" Aš niurnėjau sau po nose: Amen.

Trecijonas.

CAMBRIDGE, MASS. Ar jūs gal manote, kad vienam ex-carui Mikei smutnos dienos? Eikit, eikit!

Štai mūsų bambizui Iekui vyriausias bambizas prisiuntė ant sprando pagelbininką, grinoriuką Piterį. Tas nesenai apleidęs siaucystę, taip sakant, dar neinsitriksinęs sventam bizny, atėjus porai šliubą imt, suvinčiavoja ją už dešimtinę. Pareina Iekus, ir ką matė: šliubas duotas už dešimtinę: "Grinoriau—sako jis gizeliui—tai tu čion pas mani atėjai delto kad biznį gadint? Nežinau kad šliubas yra dvidešimtis penki pigiausiai? Tai aš tau po dolieriu ant dienos del burdo duodu todėl kad tu man gešeftą gadintum po mano stogu budamas. Išsimufink!" ir paėmęs už gizelio baksiuko, švyst jį per langą. O jį už apykaklės per duris. Eina Piteris pas vyriausį bambizą ir sako: "klausyk, jei tu man neduosi žmogiškesnės kirpių, tad tai gaš, pakuoju savo baksiuką ir vaziuonu vėl į Montello batų siut." Toks buvo ultimatum. Sakoma, kad liepta kentėti "pora savaitę," o kas bus toliaus, tai tik vienas dangus žino. Bet kaip matot, turim trubelių visur užtektinai!

Nesiėkė Iekui ne naujos, gspadinės samdymas. Laibat, graži prilaukianti kaip įsyrpusi tresnė. Franciškutė klausės, klausės apie "saldų, puikų gyvenimą," apie "tris šimtus ir penkis dolerius į mėnesį apie kuriuos avinai žino o kįk apie kuriuos nežino," ir tam panašiai. Na ir ką jūs sakot: Franciškutė klausia apie "atsiminimą apie Die-

Prabaščiai Rekolėkijas. Laiko!...

CLEVELAND, OHIO. Trijų pėdų sakramentų perkupčius nesenai pas mus turėjo tiek strioko, kad sunku yra ir aprašyti. Atvažiavo mat čionais Mikas Petrauskas su koncertu, ir ką jūs sakot, vietoj ateiti pas šį didvyrį ir gauti "permitą," jis sau rengia koncertą, susitaręs su protingais Clevelando piliečiais! O juk but daug švenčiau buvę, kad ir mūsų Halaburdai but tekę koks procentas del perdavimo į dangų! Kas jau to nežino? Na, ir to dar neužtenka: ateina tie prakeikti bedieviai kurie mūsų "kokoškai" procentų nenori duoti ir dalina plakatus prie pat kromelio, kur sakramentinis gešėftas yra varomas. Bet kad visą tą skriaudą ir šyderstvą padaryt dar skaudesnė, nežinia iš kokios priežasties vieną parapijoną išeinant iš bambinyčios apsėdo velnias: par-

puolė ant žemės, putas iš burnos eina, kriokia ir sparšdos. Na ir ką daro tie bedieviai kurie koncerto apgarsinimus dalina: paima tą velnio apsėstą muziką, nuneša į kleboniją, priverčia gospadinę iš šiltos lovelės atsikelti ir danu pilt mišiauną vyną tam muzikui į gerkle. Velnias pajutęs mišiauną vyną tuojaus išsidangino, bet pamįslikite kokią širdį turėjo turēt mūsų dievų kupčius: procentu nėra, klebonija muzikų pribrudyta, gospadinė lovą užšaldė, ir visą butelį mišiauno vyno išsprogo! Ir, ar stebėsitės kad jis išbėgo pas bažnyčią kaip gaidukas, puolė ant tulo Tado, ir šokdamas į viršų kad prigaut jo pečius, išsivėpęs, kumštis sugniaužęs pradėjo plumpint jį—mat jis buvo tuom kurs butelį laikė, kada besispardantis parapijonas ryjo mišiauną vyną.

Cipras.

GIRARDVILLE, PA. Stoka žmonių, labiausiai tam tikro išsilavinimo žmonių apsišvieks pas mus visu smarkumu. Štai:

Reikalingas geras skudurninkas, kurs gali gerai uždirbti už skudurus surinktus iš mūsų klerikalų "Lietuvos pavargėliams."

Reikalingas kasierius, išduot atskaitai iš pinigų surinktų 1915 m. klerikalų-taūtininkų. Dabar nė tėvas Valaitis, užtarytojas mergelių ir jų sunelių, ne tėvas Augustaitis žino..

Žiurkių profesorius ir šeškų krikštytojas ne-

Raikalingas patyręs šnipas, geriausiai iš 3 vyčių skyriaus. Darbas bus šnipinėti socialistų prakalbose ir duot melagingus pranešimus policijai. Tur gauti rekomendaciją nuo šnipų komandoriaus, "Darbininko" administracijoj.

Reikalingas mūlakis, kurs galėtų rėkt ir nieko nepasakyti. Jei galės darodyt, kad paikumu yra nors pusė Račkaus, mielai bus priimtas.

Reikalingas tautiškos smarvės šnipas, geriausiai viens iš patyrusiųjų Bagočiaus skundime Universiteto ir Teismo valdyboms, bei Washingtone, už sakymą socialistams prakalbu. Darbo yra šioj srityj labai daug. Jei Pilėnas išduos rekomendaciją su "Tėvynės" ir "Vien. Liet." antspauda, bus priimtas be klausimo.

Reikalinga poros gerų ambasadorių, kurie galėtų išduot egzaminą iš liurbologijos. Turbut gabūs praleist po \$300.00 į mėnesį davatkų sukrautų pinigų neva badaujančiai Lietuvai.

Reikalingas redaktorius, kurs galėtų pamainyti Karosą. Turi but už jį nemažiau mokytas, t. y. turi turėti tiek kiek Karosas sakos turįs: 12 seminarijų ir 5 gimnazijas. Karosas nor vėl grįžti į Athol, kur užims davatkų rotno komandieriaus vitą, o atliekamam laikui, supykęs ant kunigų, rašinės korespondencijas į "Šakę" (kaip "Šakė" apsiavedė su "Kardu", jo korespondencijos nepriimamos. Kun. Bimba).

Reikalinga 400 rycierių, į juodąją kunigų pakalikų armiją, kurią organizuoja Račkus, Roman Staknevičius ir Rukštalis. Armija naikins bedievių ir šių socialistų spaudą ant Marso. Už kritusiuosius pamaldas atlaikys Valaitis, Mahanojaus "objieščikas" ir Durnickas, St. Clair "zvodnasis."

Reikalingi vierni katalikai, kurie galėtų tėvui Durnickui juodašimtiškus laiškus rašinėti. Turbut taip parašyti, kad "bėdą" galima but mesti ant socialistų, ir rašytojas turi vartot tokį "počerką", kurį kun. Matulaitis iš New Philadelphijos galėtų perskaityt.

Reikalingas geras šveicorius, turįs pinigų, kuris Durnickui galėtų žvakes degti ir nereikalaut algos, ir prisidėtų apmokėjimui Ramanauskučio kelionės kaštų, kurie kilo dėl jo kelionės į St. Clair pasmardinimui šios apielinkės oro žioplais plepalais ir dvokiančia "literatura."

F. Levinskas.

—0—

EASTON, PA. Visas miestukas pas mus dabar tebskamba klyksmai ir krikismai, kokius paliko čionai garsus krikšmininkas Maliauskas. Prirodė jis Dievo buvimą pasiremdamas ant mūsų, blakių, blusių, utėlių ir tarakonų, ir kiek geras Dievas turėjo turbaciją kol sutvėrė tuos vabaliukus, kad griauždami griešninkų sprandus, primintų jiems apie Dievo buvimą. Darodė jis, pagaliaus kur ir pragaras yra: ant lentos kreida aprižė ritulį, ir sako: "Tai žemė, o ten vidury yra karšta košė, šimtą syk karštesnė už verdantį geležį ir ten turės degti ant amžių visi kurie neduoda ant mišių ir primena kunigams apie gaspadines." Toliau aiškino kiek tai triubelio buvo viską iš nieko padaryti, kad kiti nieko kaip tik begalinę galybę turintys Dievas tą tegalėjo padaryti. "Ar aišku?" — klausia Maliauskas. "Neaišku!" atsiliepia kas tai. "Tai tas tamsunās cicilikas, durnius, beprotis, bezdžionė į beprotnamį jį atiduoti," išaiškino Maliauskas. Ar apie Dievą ar apie klausėją taip jis išsišvieks, negalima buvo suprasti. "Ar aišku dabar?" Klausia vėl. "Šiur, aišku!" vienbalsiai atsiliepė šlubė davatka, plikis Ulbinas ir ilgakojis komitetninkas, kuriam nesehai policistas su bože ant "Rušin stryto" įkvėpimą pakaušinėvarė.

Kitą vakarą Maliauskas aiškino kaip žmogus turi dušią, ir kad tą dušią žmogui duodas Dievas tuoj prieš krikštinas. Visos dušės, moteriškos, vyriškos, nigerių, cigonų, chiniečių ir kitų esančios sudėtos ant lentių, dangių, savo rušies "ausboxėj," tik esan-

va," ir nežiurmt, kad iekus aiškino jog kaip kad ir "apie Dievą reikia užmiršti," Francisikutė netik, kad iškirtu vargsui arcivyskupiską pamokslą, bet su rankiniu krepšiu ir šventą valgomąją padirnavojo. Tik jau turbūt artinas pabaiga svieto: negalima bus nė jaunos gražios gaspadinės begauti....

Špickickas.

INDIANA HARBOR, IND. "Švento Frenkiū su Penkiom Skylėm" parapijoje geštas dangiškais tinklais yra varomas pono su atbulu kalnieriū, vardu Zablackas. Mokiina jis avis ir avinus iš tikros širdies, bet visiems yra gerai žinoma Velnio intrigos, ir štai bobelkos-parapijonkos pradeda ant prablaščiaus išmisliti visokius griekus! Kunigėlis aiškindamas, jog jis nepanašus į mergininką laike savo pamokslėlio net apsiverkė. Ir įtik tu, tokiems bedieviškiems parapijonams: jiems viens kunigas esąs girtuoklis, kits paleistuvis, trečias mergininkas!.... Na ir ko jūs, prakeiktieji norite nuo kunigų: ar jūs norite juos kaip cigonas kumelės mainikaut, ar jūs norite kad kunigas būtų šventasis ir visai negriešytų? Pasakykit, ko jūs norite?

"Kardo" Reporteris.

GRAND RAPIDS, MICH. Neužilgo katalikų arba klerikalų nereiks tuom vardu vadinti, užteks pasakyti "šnipukas" arba "donosėikas," tad bus žinoma kokios "partijos" tai žmogus. Ne vien Juozapinės brostvininkų sąjungos sekretorius donosus nešioja, ne vien Waterburio klerikalai skundžia socialistų prakalbas, tuom labai šventu ir nabažnu darbu užsijima ir musiškiai romiškai kuniginių pantaplių laižytojai. Štai Simono Daukanto D-stės rengiamos prakalbos Grigaičiui. Nepaspėjo apgarsinimai būtų paskleisti, kaip du įžymiausi mūsų katalikai jau ir policijos stotyje: girdi atvažiuos anarchistas, žmonės rengs prie maišto, neleiskit jam kalbėti. Gerai kad mūsų policijos viršininkas nėra mulkis: pasišaukė draugystės viršininkus, išklausinėjo kaip dalykai yra ir prakalbos įvyko net dviejų minėtų draugystėse ir socialistų kuopos ant rytojaus. Viskas nusisekė puikiai.

Tik porą dienų vėliau susitikus policijos viršininką, klausia jis manęs: "Pasakyk,

meldžiamasis, ar jūsų lietuvių tarpe yra daug tokių skundikų kaip..... (čion paminėję vardus)." "Daug, labai daug, visą brostvininkų partiją ir klerikalų gauja mėgina donosais specializuotis. Bet laisvoje Lietuvoje yra dar daugiau medžių su geromis stipriomis šakomis!"— atsakiau aš. Veritas.

Dirbk ir Melskis.

AMSTERDAM, N. Y. Pasirodžius "Kardui" mūsų miestelyje, mūsų sakramentų kupčius gavo beveik visų galų suirimą: keikia, šokinėja, draskos ir visai iš proto kriaustos! Sužinojo jis, kad tulas žydelis, apart kitų laikraščių, pardavinėja ir "Kardą." Nubėgęs davai jį keikti ir grumoti jam. Žydelis nenusigąsta. Mato kunigužis, kad su piktumu nieko nepadarys, tai pradėjo jam išganimą ir laimę danguje siulyti, kad tik nepardavinėtų "Kardo." Bet žydelis jegamas-čiui parodė duris.

Dabar mes rengiamės praloto Bimbos parapiją čionais sutverti, ir laukiame, kad šventas Bimba mums amsterdamičiams, pasakytų pamokslą apie Romos kunigų godumą, apie tikrai katalikišką kurį mūsų klebonas turėjęs kurs pėtnyčioje mėsos nevalgęs, apie gumbo ligas kurių mus kaznodziejas nepajiegia savo parapijonkoms per pamokslus išaiškinti, ir apie kitus panašiai šventus daiktus.

Kun. Bimbos Klerikas.

tis pastatyti tam tikri aniuolai, kurie kaip tik pamato, kad jau bus krikštynos, tuoj pagavę dušią ir neša.

Išgirdę tų misijų, mes likome daug "kitresni."

Pelkė.

MINERSVILLE, PA. Turėjome per visą savaitę tautininkų misijas su župelnais atlaidais. Jos buvo su pertraukomis, kad žiopsotojai galėtų atsilsėję klausyties.

Pirmas laikė šliakys iš Shenandoah, Pa., apie "Seniausios Lietuvos Istoriją." Ah, kiek ten naujienų kaip mūs pratėviai drąsiai už medų su bitėmis ir meškom kovodavo. Garsios prelekcijos ir garsaus prelegento išgirsti susirinko publikos galybės--net 28½ tautos milžinų, priskaitant ir prelegentą. Publika buvo taip užhypnotizuota, kad išėjus lauk, atsibudus iš hipnozės, nežinojo nė apie ką prelegentas kalbėjo.

Antras misijonierius buvo "garsiausias

visose Jungtinėse Valstijose kalbėtojas" Dr. Klimas iš Philadelphijos. Laukėm nuo jo išrišimo Lietuviškai-Latviškos respublikos klausimą, nurodymą socialistų nedorybių, ir tam panašiai, o jis, brac, kaip pradės išdėstinti gospadinėms penkioliką prisakymų apie medžioklę ant blakių ir ant kitų žmogui ramybės neduodančių sutvėrimų, jog pilnai užsipelnė Blakelogijos Daktaro titulą, kuriuomi dėkingos šeimininkės jį apdovanojo.

Paskutinė misija, štai kaip buvo garsinama: "Valgių tai bus kuonoskaniausių, alaus ir baltakės kuonoinėliausių,—tai bus kuomi pasilinksmit. Na, ir linksminosi, kad net didvyrišku krauju apšlakštytos, sienos raudonavo.

Taip ir baigėsi tautininkų misijos. Kaip poetas sako:

"Užkū broliai už Tėvynę,
Neapleiskit nė degtinę:
Tai ramybė, tai tvirtybė
Tautos dirvoje vienybė!"

Tautos stulpo atžala.

KUNIGŲ MEDŽIOKLĖ ANT BEDIEVIŲ.

A—šiton skylėn paspruko!
Ale argi nepagausim?....
Gaila, kad mums nēr kirvuko,
Aržūolo gi neišrausim....

Švento smilkalo ji bijos,
Išrukysiu tą pabalda;
Stok ir lauk to šuns galvijo
Ir kaip lįs—tuoį rēžk per galvą.

Veltui smilkino ir laukė....
Kirto, bet kitkam pataikė.

Kunigų žiedai.

Katalikai iki tiek nusibankrutį, jog Kolumbo Vyčiai (Knights of Columbus) turėjo pasamdyti renegatą, perkrikštą žydą, David Goldstein, kad apgintų "tikėjimą" ir šmeižtų socializmą ir laisvamanybę. Jei kas ant katalikų ką pasako, tai jie netik pakelia "štrošniausį" riksmą, bet sukelia riaušes, sumuša kalbėtojus, o jie patys netik kad savo šventus liežiuvius plėšia, bet dar pasisamdo perkrikštus žydus.

Anna Lee Garrett, 18 metų mergina, buvo pavogta iš savo namų Aledo, Ill., ir mėnesis vėliau buvo atrasta uždaryta klištoriuje Atehison, Kansas. Mergaitės giminės buvo palikę \$13,000, kuriuos ji turi gauti kada sueis į metus. Kunigams rūpėjo tie pinigai, mat miniškomis nevalia turėt savo turtą, viskas pereina į klištoriaus nuosavybę.

Kaip praneša Antiago Daily Journal, tulas Red Weldon iš Rhinelander ir "vietinis katalikų kunigas" likosi atrasti kaltais už prisiviliojimą keleto jaunų mergaičių ir išvažiavimo po aplinkinius miestelius "pasivažinėti." Tas pasivažinėjimas matomai tęsės iki vėlai po pusiaunakčių Weldon yra geležinkelio tarnautojas, ir kaip "nešventas" žmogus, jo vardas yra pagarsintas. Prabaščiau vardo—matomai "viernas" parapijonas—laikraštininkas nepaduoda. Kunigas matomai stengiasi pastumėt mergaites į tą pusę, kurio keliaujant jos patenka į Romos kalėjimus—kaipo aukos kunigų.

Penki šimtai metų prieš Columbus gimimą, ir jo atplaukymą į vidurinės Amerikos pakraščius, Lief Erickson buvo jau pakraščiuose Naujosios Anglijos. Daug metų prieš Columbus atvažiavimą į šios hemisforos pusę. Jonas ir Sebastijonas Cabot jau buvę ištyrę šiuos pakraščius ir raportus pridavę Anglijos valdžiai. Bet nė Erickson ne Cabot'ai nebuvo papos pakalikai, kaip Columbus, o kadangi kunigai "daktaravo" visą tuolaikinę istoriją, todėl Amerikos "atradymo" garbė eina jam.

Mes su nekantrumu laukiame ateinančios popiežiaus konsistorijos, kurioj beabejonės tas makaronų meistras paskirs keletos Kalabrijos maffijiečių ir Sicilijos bandytų ainius kardinolais. Mat dievas jau taip sutvarkė, kad visi kardinolai turi būti italijonai, kaip kad "išganytojas" ir visi "pranašai" ir "apaštalai" bei "vangelistai" savo žydai. Kasžin kodėl mes lietuviai negalime rė vieno gero šventojo arba kito nors "dievo įpėdinį" turėti? Kuončame mes nusidėję?

Jei teisėjas yra katalikas ir viena iš besiprovojančiųjų pusių yra katalikai o kiti ne, tai teisybės pas tokį teisęją nerasi, nes reikia mat stoti už "bažnyčios sunus." Amerikoje ant nelaimės teismai yra tankiausiai papistų rankose ir todėl labai tankiai jei į teismą eini neturėdamas nuo kunigužio "cedelės," viernumo, tai verčiau eitum į pragarą ledo parsinešti.

Katalikų kunigas Despard Panik prabaščius šs. Cyrilo ir Metodiaus bažnyčios Bridgeport, Conn. vos gyvas išliko, o jo svečias kitas kunigas iš New Yorko, taipgi gavo kaulus aplaužyti, kada jo pa. apijonkos nutvėrė juodu beturint klebonijoje "gerus laikus." Viešpats vierniems neleidžia nė plaukui ant galvos pakrutėti be savo didelės valios!

—o—

Mexikiečiai išvaikė savo vyskopus, kanauninkus ir kunigus, o visą turtą kurį tie šelmiai buvo prisiplėšę po priedanga šventenybės, paėmė į visuomenės nuosavybę. Amerikos kunigai rėkia gvalto, kad meksikiečiai sugavę vagis iškrate juos ir atėmė pavogtus savo turtus!

—o—

Lenkų Rymo Katalikų Susivienijime centre kilo savos rusies skandalas. Naujai išrinkta valdyba norėjo užimti savo vietas, senoji neužleisti! Mat vietelės minkštos ir šiltos!... Pašaukta policija, poras katalikiskų galvų apdirnavota policijanų kuciais, o kiek keiksmų girdėt iš dievųvalgomos burnos! Vis tai "švento nokalo" "artimo meilė" ir pasekmės.

—o—

Popiežius aiškiai matomai šoka toki kazoką, kokį kaizeris griežia. Visi katalikai turi eiti spaviednės pas popiežiaus šnipą, kunigą. Kunigai svarbesnius dalykus, turi pranešti savo vyriausybei. Musų prezidento sekretorius yra airis, katalikas, Tumulty. Jis žino viską, ką prezidentas žino. Beabejonės, kad ką Tumulty žino, kunigai, taipgi žino o ką kunigai žino, žino Vyskupas, kardinolas ir papa, ir—kaizeris. Valdžiai reiktų pradėt įeiskot tikrų šnipų, ten, kur jų gali būti.

"Sesuo Rita Vincent" matomai turėjo pakaktinai "dievo malonių" klištoriuje šv. Juozapo de Villa, Cheltenham, nes ji iš jo išsprudo, ir niekas nežino kur dingo. Likusios seseris taip išsigando, kad pabegusioji "neišsiplaukštų," kas darosi už klištoriaus sienų, kad pasamdė detektivą Joseph Shay iš Baltimores sugauti pabėgėlę. Kiek kol kas žinome, Shay tebjieško "sesers" "Rita Vincent."

—o—

Marshall, Texas, kunigų įsiudyti katalikai užmušė kalbėtoją William Black kuris jiems nepatiko. Užmušėjai apsiginklavę atėjo į jo hotelį, ir nušovė. Katalikiška meilė artimo!

—o—

James P. Robertson, jaunas elektrikas, laisvamanis, buvo pasiūstas pataisyti sudegusias elektros vietas į Franciškonų Klištorių, Washingtone. Minykai du syk kėsinosi į ten užmušti paleidžiant elektrą. Vieną syk viela pagavo jį, ir vargšas turėjo išgulėt ligonbutyje net keturias savaites ir beveik neteko vienos akies. Jis buvo nenkenčiamas kaip laisvamaniškų raštų platintojas.

—o—

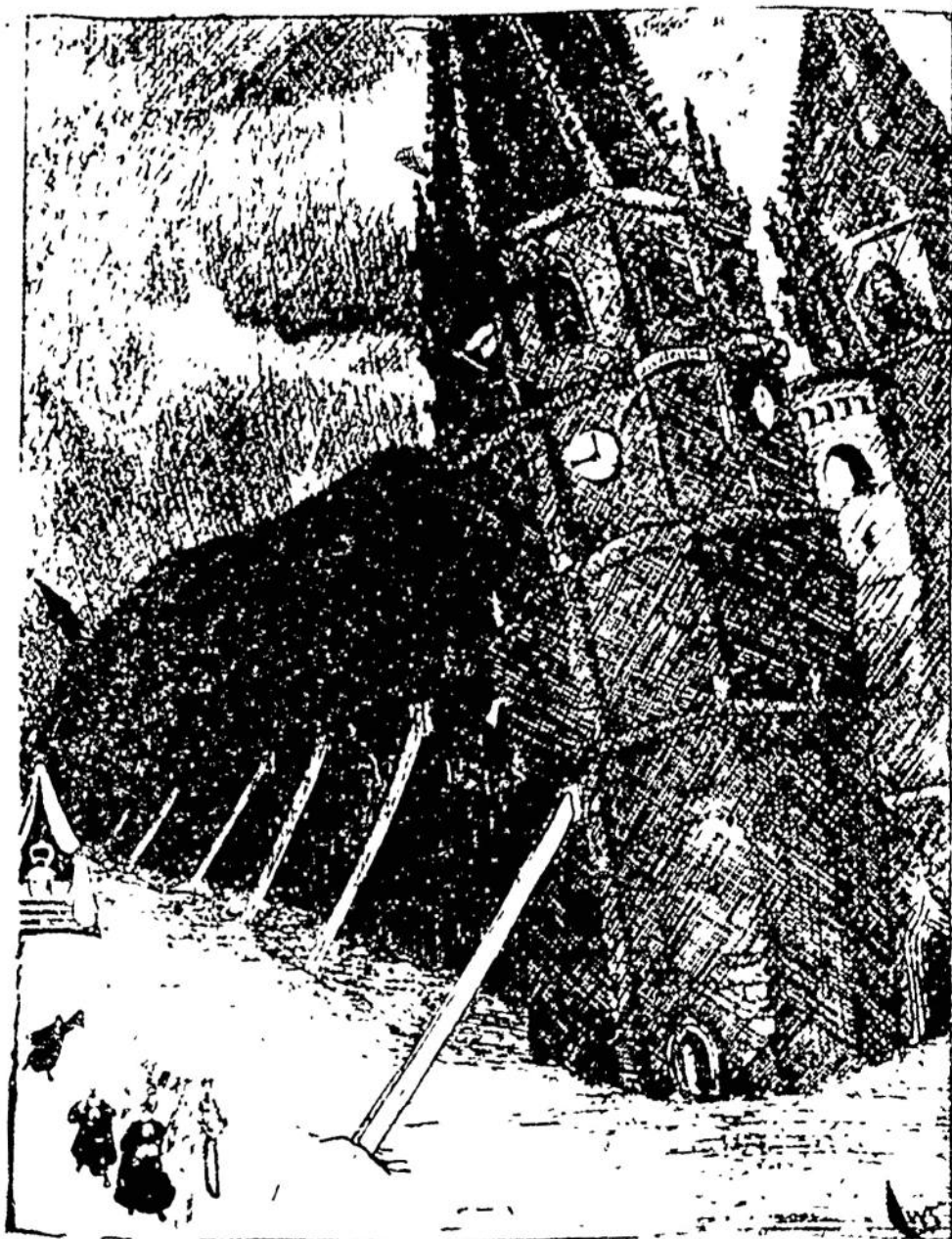
Dvi parapijos, metodistų ir presbiterijonų, užprotestavo prieš davimo leidimo (license) karčiamai tulam Michael J. Burke, prie 60 ir Lansdowne gatvių, Philadelphijoje. Kadangi karčiamninkas Burke yra reguliariškas ražančiaus bambėtojas, tai katalikai tuomi labai "įsižeidė," ir tuoj surinko 3900 katalikiškų parašų, kad karčiama reikalinga. Kurgi ne, juk karčemos, kėkšinyčios ir kazyriavimo urvai, yra tvirčiausiais stulpais šventos bažnyčios, ir kas eina prieš juos, įžeidžia "šventus jausmus."

Minykų organas rašo: "Žmogus be tikėjimiškų jausmų yra lygus keturkojui." - Vienok kada mes klausomės pamokslų tokių kapucinų ir Māliauskų, girdime prakalbas Račkų, Pakštų, Ramanauskučių, Rukštelių ir Rutkauskų, matome tuos žmones, niekingus šnipukus ir donoščikus kuriuos kunigai išauklėjo, girdime apie Macochus, Sshmitus ir Richersonus, atsimename apie žmogžudžius, simonistus, pasileidusius iš sakramentų gešeftą varančius Romos popiežius, regime kunigų tarpe išnikimą visko to, kas yra švelnu, doru,

žmogišku ir prakilniu o apšvietą ir pažangą persekiojamą ir niekinamą, tada paklausime mes patįs savęs: ar galėt bent koks keturkojis pult taip žemai, kaip tie žmonės su "tikėjimiškais jausmais?"

—o—

Lietuviai katalikai turėtų paklausti savęs ir savo dar užsilikusiųjų kunigų: Kur yra kunigai Staknevičius, Šlomas, Jasaitis ir Maliauskas, ir kodėl apie juos nieko negirdėti? Kodėl prasišalino jie iš "veikėjų" tarpo ir kokioj tvarkoj paliko jie parapijų iždus?

Petro Uola Pradedą Ištyžti!

KUNIGAUAJA.

Detroitiečiai skelbia, kad kun. Moc-
kus kalbėsiąs prakalbą net per keturias
valandas. Išgirdus tai vieną davatką
šaukia:

—O Jezuseliut, jug tas bedievių
kunigėlis gali pavargti taip ilgai bekal-
bėdamas!

Kita jai atšauna:

—Na, mūsų kunigai nepavargsta
per keturiasdešimtis valandų poterius
bebirbindami, o šis ims ir pavargs į
ketures!

BARĖS.

Teisėjas:—Ar tamsta buvai liudi-
ninku kada šiuodu apskųstuojų, vyras
su savo motere, barės ir triukšmą po
vidurnakčiui kėlė?

Liudininkas:—Taip, buvau.

Teisėjas:—Papasakok teismui vis-
ką ką matėi ką šis vyras darė?

Liudininkas:—Jis? Jis stovėjo
naktiniuose marškiniuose, drebėjo ir
susirietęs tylėjo. Jis neturėjo progos
nė gvaltas šaukti. Jo moteriškė atliko
už abudu.

• Bedievybę Platinas, Mužikai Nesiskubina Dirbti.

Agitacija! Br-r-r-r!

Perstatymas Viename Akte.

Veikiančios ypatos: Širvydas, Norkus, Liutkauskas, Jankauskas, Ambražiejus, Kundrota, Kuruža, Mikolainis, tautiečiai, pastumdėliai ir klapčiukai.

Širvydas:— Ponai, šis susirinkimas yra slaptas, labai slaptas, ir prašau jus, kad visi apsižiurėtų aplink, ar kartais mūsų tarpė nėra kokių negeistinių, kurie galėtų apie šio susirinkimo nutarimus pranešti kur nereikia. Apžiūrėkit! (po valandėlai) Nieko nėra?

Tautiečių Balsai:—Ne! Visi musiškliai!...

Širvydas:—Labai gerai!

Liutkauskas:—Aš įnešu, kad užrakint duris.

Norkus:—Patvirtinta. Ir pridėdu, pastatyt vieną iš mūsų pastumdėlių iš lauko prie durų kad kas nesiklausytų.

Balsai:—Patvirtinta, patvirtinta! (po to pastumdėlių kulvartomis bėga lauk kad užimt dinstą kaip sargai, o keletas klapčiukų griebiasi uždaryt ir užrakint duris).

Ambražiejus:—Bet ponai, aš nežinau kaip jūs jaučiatės, vienok tie tautiški kopustai kuriuos vakarienei turėjau; spaudžia mano širdį ir aš vis jais atsirugstu. Aš įneščiau, kad pakol galutinai užrakinsime duris, kad paliepti Kundrotui atnešti butelį Konjako.

Visų Balsai:—But gerai! Tiesa sakoma! Reikia, reikia! Ambražiejus žino ko truksta!

Širvydas:—Taigi čion yra įnešimas, kad sustiprinti dvasią mūsų inteli-

gentų, pradedant svarbų tautos posėdį.

Pirmas tautietis:—Bet atminti, brandės butelis dabar yra du ir pusė, o kur geresnės tris!

Liutkauskas:—Et, kas tas mums giliuoja! Jei mūsų planai išsipildys, pinigų bus daugiau kaip brandės!

Antras tautietis:—Na, jei ponas Liutkauskas fundys....

Liutkauskas:—Persiprašau! Aš ta noriai padaryčiau, bet bijau tuomi įžeisti čionai susirinkusius gerbiamus ir garbingus ponus. Mes esame demokratų, todėl aš patariu, kad visi susimes-tume ant brandės.

Pirmas tautietis:—Ar matai? Jau atsisakinėja!

Antras tautietis:—Fundys tada, kada bus bagotesnis. Juk žinai, kad dabar mažai kas tepersivalgo, todėl mažai kas ir temiršta. Biznis bėm!

Trečias tautietis:—Nu ką draugai, susimeskim!

Norkus:—Gerai užmanyta. Aš įnešu, kad Ambražiejus parinktų.

Mikolainis:—Pritariu. Ambražiejau, imk kepurę ir pereik.

Ambražiejus paima kepurę ir eina aplink. Visi kiša rankas į kišenių, traukia sugniaužę kumštis, ir ežkelę ant pakištos skrybelės, atidaro ją, rodo mesdami į ją ką. Perejus prieina prie stalo ir padeda skrybelę ant jo.

Širvydas:—Aš paskiriu poną Kuružą ir poną Jankauską suskaityt pinigų.

Karuža ir Jankauskas apverčia skrybelę, išpilia ant stalo, ir skaito.

Karuža:—Du nikeliai, aštuoni centai ir septyni guzikai!

Širvydas:—Na, gentlemonai, sarmata, pažeminimas tautos, sarmata!

Pirmas Tautietis:—O ką pats metei? Aš daviau nikelį, kieno buvo ant-rasis?

Vienas klapčiukas:—Mano!

Liutkauskas:—Na, čia buvo juokai. Aš patariu visiems det po kvoterį, ir atnešt šaukiant vardus.

Jankauskas:—Ir aš tam pritariu.

Širvydas:—Ponas Karuža ir Jan-kauskas surinks.

Karuža ir Jankauskas susėda už stalo, o susirinkusieji kiekvienas neša pinigų.

Karuža:—Iš viso trys septynios dešimts penki centai.

Ambroziejus:—Tai mat kaip gerai. Bus du buteliai ir dar biterių nuo pilvo skaudėjimo. O kliunksi jis nuo tų tautiškų kopustų!

Mikolainis:—Vyrai eikit prie reikalo! Pasakykit tikslą susirinkimo, čia visas vakaras praleidžiamas ant liekarstų.

Ambroziejus atkartotinai zvanija į stiklą, šaukia karčemninka.

Liutkauskas:—Ponai, čion reikalas apie mūsų garbą Susirinkimo Lietuvių Amerikoje. Žiurėkit...

Jšrsp(allrėž..iamoi woypiy kwoypppi

Pirmas Tautietis:—Jes, žiurėkit, jau Kundrota su štofu čionai.

Pakalikai ir pastumdėliai šaukia: "Hurah! Hurah! Lai gyvuoja mūsų tautos milžinas, Kundrota!"

Liutkauskas:—Kaip sakiau, žiurėkit, Račkauskas įsisėdo į redaktoriaus ēdžias, kokietauja su socialistais, verčia jiems knygas, bičiuliaujasi su dak-

taru Matulaičiu ir daktarką Baltrušaitiene, o mums tautininkams nė išgriaušk! Aš todėl įnešu, kad Račkauskas turi eiti "raus!" Sudėkim pečius į kruvą, lauk Račkauską, o jo vietą iš-tatykim gerbiama, garbingą poną Nor-kų!...

Pastumdėliai ir klapčiukai rėkia: "Hurah! Lai gyvuoja ponas Norkus;" pilsto čerkutes, geria ir duoda ponams.

Antras Tautietis:—Na jau, na! Ne-gramotnas muzikas mūsų susivienijimo redaktorium?

Jankauskas:—Čion yra bolševikas mūsų tarpe!

Mikolainis, pastumdėliai ir klapčiukai rėkia: "Lauk jį, mest lauk, jį!" Vėl pilsto, dalina ir geria.

Kundrota paima Antrą Tautietį už apikaklės ir kelnų sėdinės, ir klapčiukams subėgus, atidarius duris, išjojo jį lauk.

Širvydas:—Taigi pono Norkaus kandidatura į redaktorius vienbalšiai priimta. Kas toliau?

Norkus:—Ačiu ponai, labai netikėtą garbę man suteikėt. Aš už tai likęs redaktorium mokėsiu atsidėkavoti jums visiems. Vienok vien redaktoriaus nepakanka. Mums reikia išspirt lauk tą sudžiuvisį šabalbono lukšnį Strimaitį. Kas jau matė, kad paprastas muzikas angliakasy, su nubroz-dinta nosia sėdėt mūsų garbingo redaktoriaus kėdėj?! Ir jis taipgi bičiuliaujas su socialistais. Kaip ir Račkauskas, jis sėdi ant dviejų kėdžių: šip-sos tautininkams ir lažosi socialistams. Aš įnešu, kad jo vieton but aprinktas sekretorium garsus kalbėtojas, socia-listų ēdikas, mokytas, princ-albertą mo-kas dėvėti, ponas Liutkauskas!

Pastumdėliai ir klapčiukai rėkia: "Hurah! Ponas Liutkauskas sekreto-

rius!" Pilsto, dalina ir geria.

Trečias tautietis:—Bedarbis ex-graborius!

Širvydas:—Kaš čia vėl murma?

Karuža:—Turbūt kitas bolševikas. Reiks ir šį pravodyt lauk.

Kundrota:—Aš visada gatavas! "Rad staratsia."

Pirmas Tautietis:—Bet ar ponas Jankauskas ar ponas Širvydas nebut atsakantesni, turi daugiau prityrimo, rašliavoj?

Mikolainis:—Prityrimo! Kokio čia prityrimo reikia? Ar Strimaitis, mainieris, buvęs kreizių komandierius Schuytkilhaveno beprotnamyj turėję prityrimo? p. Liutkauskas buvęs nors graboriam, o prieš tai tiek metų ir taip gabiai pečius taisęs ir pucavęs paš Čip-džianj ant Grand Streeto, daug garbingesnius kursus yra pabaigęs. Ant tokio vyro tauta gali pasitikėti, savo ateitį padėt! Todėl visi už poną Liutkauską, o tie menševikai iš "Tėvynės" eis kad jų ne kudlės dulkės!

Pastumdėliai ir klapčiukai pasilakę, strubuliuodami, ožio balsais rėkia: "Ur-rha už Liut-kkkau-ska-ką!"

Ambraziejus:—Jei kartais prisieitų, tai pons Liutkauskas mokėt Susivienijimą ir embalsamavoti!

Ponai visi gardžiai juokiasi, tapšnoja Liutkauską ir Norkų per pečius, gestikuliuoja, sveikina.

Širvydas:—Telegramas iš Waterburio: "Lai gyvuoj tautos vyrai, šalin socialistai! Meski lauk Račkauską ir Strimaitį, o jų vieton ponas Norkus ir ponas Liutkauskas lai viešpatauja. Daug metų jų omi! Povilaika. Žemantauskas."

Pastumdėliai ir klapčiukai vieni parvirsta girti, kiti dar geria ir žekčio-

dami šaukia: "Hu-r-r-r-r-rah. Povilai-ka! Žlem-m-mant-au-cka-a-a-as!"

Širvydas:—Ponai, matau, kad padarę garbingus nutarimus, iš džiaugsmo ir jausmų pakilimo delei nė tvarkos nežiūrit. Todėl aš kaip pirmininkas šio garbingo vakaro paskirsiu agitacijos komisiją, kuri taipgi paskirs kandidatus į kitas mažiau pelningas Susivienijimo vietas. Į komisiją skiriu: Ponus Damijonaitį ir Balutį iš Chicagos, poną Jokukubyną iš Cleveland, poną Žemantauską iš Waterbury, poną Karužą iš Philadelphijos ir pats save, o visi kiti turi mums padėti. Agitacija turi but slapta, nes kitaip—nieko nebus! Taigi vienbalsiai, dabar visi sykiu: šalin Račkauskas ir Strimaitis! Lai gyvuoja Norkus ir Liutkauskas!

Trečias Tautietis:—Taip, lai gyvuoja negramotni muzikai! Urah!

Norkus ir Ambraziejus:—Šėtonas bolševikas! Kailį nunert jam!

Ponai ir kurie dar parėpliot galėjo pastumdėliai ir klapčiukai griebiasi už Trečiojo Tautiečio ir parsibloškia jį, o šis spardos ir šaukia, "Ratavokit! Ratavokit!"

Uždanga nusileidžia.

Komedijai galas.

Agitacija prasideda.

Br-r-r Agitacija.

—0—
SUNKU GAUTI.

Praeivis:—Kodel tu neini dirbti? Tokiam tvirtam, sveikam vyrui sarmata ubagauti pas praeivius.

Valkata:—Ak ponulis žinai, kur nuneisi darbo prašyti, ten vis klausia paliudijimo nuo paskutiniojo darbdavio.

Praeivis:—Tai kodel negali gauti?

Valkata:—Negaliu. Mano paskutinis darbdavis jau dvidešimts metų kaip miręs.

Sigma.

RUSIJOS REVOLIUCIJOS PAVEIKSLAS.

Šis paveikslas perstato, kaip Laisvė nūvijusi nuo sosto carą, uždeda savo koją ant karunos, sudrasko retėžius ir Teisybės ženklą į rankas paėmusi, parbloškia po kojomis nagaiką. Caras, netekęs skepeto karanos ir šoblės, Laisvei liepianč, ant visados prasišalina.

Paveikslas labai puikus, padarytas net 9 parvose ant puikios, lakernotos popieros. Kiekvienas jį turėtų turėti.

Kaina—25 centai.

Agentams geras uždarbis

Pinigais arba stampomis.

"KARDAS"

253 W. Broadway,

So. Boston, Mass.

**Pirkit
Rublius
Dabar**

Po 18c.

Už kiekvieną rubl.

F. J. BAGOCĖIUS,

253 Broadway,

So. Boston, Mass.

Kadangi tarp visų tautų religija užima svarbią vietą ir kadangi šiandien viso pasaulio akys atkreiptos į didžiąją Europos karę, kuri yra religijos pasekmė, tai būtina kiekvienas lietuvis turi perskaityti

NAUJA KNYGA KAS TAI YRA RELIGIJA?

Šioje knygoje yra nurodytas religijos atsiradimas ir jos veikimas nuo pat pirmpradinio žmogaus iki mūsų dienų. Kaina, \$2.00 apdaryta \$2.50.

Čia gaunamos ir kitokios visokios knygos. Reikalaujant katalogo ar atsakymo reikia už 3c. stempą prisiųsti.

F. MILAŠAUSKIS,
13 Atlantic st., So. Boston, Mass.

JEZUS NAZARATENAS.

Šitai yra apsakymas gyvenimo Jezaus Kristaus kaip randasi užrašyta Romoj, popiežiaus archyvuose. Tai yra pilnas apsakymas visų paslapčių Jezaus gimimo, jo mokslo tarnysčių arba uredu, kuriuos laikė ir vėliaus jo savistovumas mokymo žmonijai, o galiausiai kaip jį nukankino, jo mirtis ir kaip jis iš numirusių prisikėlė. Svarbus tai dokumentas kožnam tiesos ieškotojui.

Kaina 20c. Gaunama po antrašu:

J. A. ZEATCHIUS,
115 Madison st., Seattle, Wash.

AR VISI TURITE

Šį Naujametinį "Kardą"? Mes turime dar likusių, todėl jei kas norit gaut jį, paskleidimui, prisiųskit po 10c. už kiekvieną.

Kas dar iki šiol neįsigijo "Kunigo Bimbos Biblijos," tas nežino koks tai šaunus šventraštis yra. Tik 75c.

"Kardo" kompletai jau gatavi. 1917 metų, neapdaryti \$1.00 Puikiai apdaryti, \$2.00.

Kompletai 1914, 1915 ir 1916 metų, neapdaryti, tik po \$1.00.

"KARDAS"

253 Broadway,

South Boston, Mass.

Draugiškas Pasikalbėjimas.

PAPOS PALAIMINIMAI NETIKĖ.

Lietuviai katalikai—brostvininkų ir rožančininkų rūšies-vis dar tiki kad popiežius tai esąs dievo vietininkas, ir kad ką jis padaro arba pasako, tai taip kaip ir pats Dievas. Pasižiūrėkim vienok kaip tų popiežių kreditas stovi danguj:

Papa Pius IX laimino Napolioną III, ir jis neteko sosto.

Jis prakeikė Victorą Emanuel, o anas užėmė Romą, popiežių padarė savo nelaisviu, o miestas beveik vienbalsiai priėmė pergalėtoją kaip išliuosuotoją iš neapkenčiamos popiežiškos vergijos.

Jis laimino Austriją, ir ji likoši sumušta pas Sadową.

Jis laimino Maximilianą, o Meksiko netik kad jam atėmė karuną, bet ir galvą.

Jis prakeikė Franciją, o ana paki-

lo galinga, jauna laisva respublika ant griuvėsių senos katalikiškos imperijos.

Jis prakeikė Venezuelą, o jos katalikiškas prezidentas sulaužė sutartį su Vatikanu.

Jis perserginėjo katalikiškas tautas su Encyklikomis ir Syllabais, o Chili, Argentina ir kitos pietinės Amerikos respublikos drauge su Francija, Italija ir Mexika išleido prieš popiežinius įstatymus.

Jis prakeikė katalikišką Braziliją, o ji netik kad išvarė jezuitus, bet po draug askirė bažnyčią nuo valstybės.

Jis laimino Ispaniją, o ji neteko beveik visų savo kolonijų.

Jis prakeikė Portugaliją, o ji išvarė visus minykus ir minykes.

Jis keikia Mexiką, o ana nusivaliusi nuo visų kuniginių intrigų, suvaržiusi kunigų teises ir privilegijas, dabar tarpsta ir bujoja.

Katalikiškoj Romoj yra 47,000 balsuotojų, o klerikalų partija niekad negali gauti nė 8,000.

Ir taip ta papos-dievo "galybė" ir "įtekmė danguj" yra tik pasaka, pasaka guodžių kunigų, kuriai tiki tik liurbei ir davotkos.

Historikus.

KAIP YRA?

"Ateityj" ir "Tėvynėj" patėmyjome pagiras Bagočiaus prakalbų. Dabar atsiminus, kad tautininkai pirmiau ant Bagočiaus šunis kardavo, užcina klausimās:

Ar tautininkai tik nemano Bagočių į Lietuviškai-Latviškos respublikos prezidentus statyti, kad pradeda prie jo gerintis?

O gal Bagočius mano į tuos prezidentus "runyt" ir laižosi prie tautininkų?

Gama..

Šliupas klerikalų naguose.

ŠLIUPAS -- NE ŽMOGUS.

Šliupas aprašydamas lietuvių patėgelių skurdą Rusijoje, rašo: "Kad Amerikos Lietuviai visa tai matytų, jie mestų savo kvailus ginčus šalin, o imtųsi už sušelpimo darbo. Ne žmogus tas, kuris tokiam varge esantiems drišta nusukti užpakalį!..."

Pilnai sutinkame su ta nuomone.

Dabar pažiūrėsime kas yra tais nežmonėmis.

Pradžioje spalio, 1914 m. buvo šaukiamas visuotinis Amerikos lietuvių Seimas Brooklyne. Gabrys su klerikalais nusimanydami, kad į tą seimą a-

part daveikų ir ražančėninkų atvažiuos žmonės su protu, sušaukė savo Seimą Chicagoj. Vienybė suardyta. Klerikalai pasirodė esantys žemos rusies ne-naudėliai ir niekšai.

Brooklyno Seime susivažiavo socialistai ir tautininkai. Tartasi ganėtinai ir apie svarbius dalykus. Bet stai ateina L. Š. F. kasieriaus rinkimai. Šliupo kandidatu yra Paukštis, kuris gauna 102 balsų, socialistų ir liaudinių kandidatu yra Šidlauskas, kurs gauna 152 balsus! Ką daro tada šis dabar apie "kvailus ginčus" kalbantis Šliupas? Jis reikalauja, kad kasierium bu-

tų Paukštis o jei ne—išardyt Seimą!

Ir kas pasidarė: vakare šliupas su savo tarnais išeina, susirenka ant Draugialio karčiamos viršaus ir atlieka savo "Seimą," ir sutveria savo LGF.

Jei už "kvailus ginčus" ir užsivarinėjimus yra kas "ne žmogus" šliupas yra A No. 1, juonai pagal savo paties receptą.

Nestorius.

Dvasiškas Piknikas.

ISIŽEIDĖ.

Teisėjas: (į apkaltintą juoduką, kurs buvo smarkiai sumušęs kitą negrą):—Rastus, kodėl tu ištiesų sumuše su ta plyta savo draugą?

Rastus:—Ponas teisėjau, aš jį perbloškiau su plyta todėl, kad jis mane išvadino juodu, garbaniuotplaukiu ir nigerišku šelmiu. Ar tai to nepakako?

Teisėjas:—Rastus, ar tu manai, kad jei kas nors mane pavadintų "juodu, garbaniuotplaukiu nigerišku šelmiu," tai aš tuoj griebčiau plytą ir pradėčiau jį mušt?

Rastus: — Suprantamas dalykas, kad ne. Bet jei kas tamistą teisėjau pavadintų akurat toliu šelmiu, kokių ištikrųjų esate, ar tai nebutų pikta?

Ir musiškiai veikia.

Nuo senai yra žinios, jog vienas pavojingiausių daiktų pasaulyj, prileisti minyką-kunigą arba minykę prie miršančio žmogaus, kurs turi nors kiek pinigų. Merdėjant žmogui, kurs ieško kvapo, tie dangaus agentai pradeda įkalbinėti apie pragarą, smalą, ugnį, velnius ir kaip jis nuo to gali apsiginti, palikdamas pinigus "bažnyčiai." Jei žmogus nenorėdavo pasirašyti tai jau numirus paimdavo jo ranką ir parašydavo jo vardą po testamentu.

Pas mus lietuvius kunigus tas nebuvo praktikuojama. Tik kun. Kriaučiūnas su miršančiu Kolesinskiu neviską atsakančiai darė, taip kad net teisme atsidūrė.

Dabar žiūrėdamas po Philadelphia's "Registers Office" dokumentus, knygoj 379, ant puslapio 207 randu testamentą Kazimiero Marcinkevičiaus, nuo Bartninkų, Suvalkų gub. Po testamentu vieninteliu liudininku pasirašo kun. J. J. Kaulakis. Testamente Kaulakis yra paskirtas "administratorius," ir ten apart kitko yra "\$250.00 ant pagrabo," "del tikėjimo platinimo 200.00," "šv. Kazimiero bažnyčiai \$300.00," "šv. Vincento O'Paul ir šv. Kazimiero parapijai, Philadelphijoje \$100.00," o broliui Jonui iš Hazleton, Pa. tik \$100.00, o "kas beliks" tai seseriai Uršulei, Wartuose, Bartninkų gm., Lietuvoj.

Iš testamento matyt, kad kunigėlis labai rupinosi nabašninko pinigėliais ir kad dabojo, idant bažnytėlė nebūt nuskriausta.

Archyvarius.

"KARDAS"

Illustrated Monthly Magazine of
Humor and satire.

Published by "Friends of Liberty"

251 Broadway, So. Boston, Mass.

SUBSCRIPTION PER YEAR

In the U. S. of N. A. \$1.00

In Canada and Europe \$1.25

Single copy 10c.

"KARDAS"

Ilustruotas Juokų bei Satyros mėnesinis žurnalas.

Leidžia "Laisvės Draugai"

251 Broadway, So. Boston, Mass.

PRENUMERATA METAMS.

Amerikoj \$1.00

Canadoje ir Europoje \$1.25

Pavienis numeris 10c.

Entered as second-class matter April 25, 1917
at post office at Boston, Mass. under the Act of
March 3, 1879.

True translation filed with the post-
master at Boston, Mass. on December
21, 1917, as required by the Act of
October 6, 1917.

Tikietas i Dangu.

LOCA IN CAELUM ET DONA DOMUM
LECTOR "KARDAS".

Rex caelestis:

JAHOVA ET FILIUS

Serviens portae caelestiae: PETRUM

ANNO DOMINI MCMXVII.

PASARGA: Su šiuo tikietu i dangų bus
pildziamas tik "Kardo" skaitytojai. Todėl,
katne po mumsiait tomt dievo varda paregeti,
tuoj užsina-ykite "Kardą". Tapės "Kardo"
skaitytoja, tapė ir dangaus gyventoju. Uz
vieną dolerį i metus dangus užtikimtas "siur."

Sventas Petras.

KIEKVIENA DIENA

kada tukstančiai darbininkų išeina iš
fabrikų, juos pasitinka vaikai, parda-
vinėjantys pirmutinį ir didžiausią lie-
tuvų dienraštį Amerikoje "NAU-
JIENAS." Darbininkai perka ir skai-
to "NAUJIENAS."

"NAUJIENAS" taipgi skaito inte-
ligentai, bizneriai ir profesionalai.

"NAUJIENAS" taipgi skaito mo-
terys, merginos ir jaunuomenė.

KODEL? TODEL KAD—

"NAUJIENOS" telpa kiekvieną
dieną daug naujienų, žinių iš karės,
iš viso pasaulio, politiskų, moksliskų,
apie moterų klausimą, apie jaunimo
reikalus. "NAUJIENOS" taipgi
telpa daug pajieskojimų giminių, pa-
jieskojimų darbų ir darbininkų.

Jūs gi gyvenate pertoli nuo Chi-
cagos, tai vaikai negali jums "NAU-
JIENU" parduoti. Todėl, tuojaus
išpirkite Money Orderį ant \$5.00, o
"NAUJIENOS" ateis pas Jus i na-
mus per vienus metus KASDIEN!

O jeigu nenorėtumet tiek pinigų
paklot ant karto, tai prisųskite Mo-
ney Orderį ant \$3.00, o gausite "NAU-
JIENAS" kasdien per pusę metų.

O jeigu nesitikite nei pusę metų
ant svetė gyvent, tai, po šimts pyp-
kių, prisųskite Money Orderį nors
ant \$1.75, o gausite "NAUJIENAS"
kasdien per tris mėnesius!

Kaip?! Sakote, nenorite katę maiše
pirkti? Labai stebėtina! "NAU-
JIENOS" eina jau letvirti metai, jas
leidžia NAUJIENŲ BENDROVĖ,
darbo žmonės, nė koki ten pilvuzai ar
bankieriai, o Jūs dar su jomis neapsi-
pamė! Tad tuojaus siųskite mums
atvirute, o gausite vieną numerį ant
pažintimo uz dyka!

"NAUJIENOS"

1810 S. Halsted st.

Chicago, Ill.

"Danguj ir pekloj buvau; Dievą ir
velną mačiau, bet tokios punkios ir
navatnos knygos, kaip knyga

SAUJA PIPIRŲ

SENBERNIAMS IR SENMERGĖMS
tai dar nemačiau,"—sako kunigas
Bimba. Knygos kaina tik 35 centai.
Knyga puosia artistiski paveikslai.

Ją galima gauti "Kardo" knygyne,
"Kardas," 255 Broadway, So. Bos-
ton, Mass., arba pas A. Pipirninkas,
2023 St. Paul ave., CHICAGO, ILL.
P. S. Pinigus galima siųsti stampo mis.